

Št. 163

**DECEMBER
2019**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Maja Vižintin, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič – Biba, Jasmina Memič, Špela Blatnik, Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Janne Karlsson, Jordan Amazon, Peter Poljanski

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

VIKEND BREZDOMSTVO

Foto: osebni arhiv

Na ulicah slovenskih mest se ob koncih tedna sprehajajo in ždi mladi, ki so na vikend oddihu od siceršnjega bivanja v kakšni instituciji, na primer prevzgojnem domu ali zaporu. Med tednom tam bivajo, imajo prijavljena bivališča, urejeno prehrano, nočišče, zdravstveno oskrbo in še kaj. Skratka, imajo urejeno streho nad glavo (težko bi mi bilo napisati »dom«, ker vsi ostali vidiki, ki morajo biti tudi zajeti, da neki hiši lahko rečemo dom, tam niso izpolnjeni). Njihovi vikend izhodi so prvotno namenjeni ohranjanju stikov s svetom izven institucije. Kar tako pa na izhod ne moreš iti, nek načrt mora biti in s strani institucij je pogosto še najbolj pričakovano, da greš k družini (ki se še vedno obravnava kot kakšen najbolj varen in koristen prostor na tem svetu), zato ti mladi zaposlenim rečejo, da odhajajo tja.

Realnost, ki jih zunaj čaka, je pogosto bolj zakomplicirana. Nekaterih so njihove družine ob vikendih vesele, druge zavrnejo ali naženejo, tretjih družine niti ne opazijo ali pa se čudijo, kaj doma sploh delajo. Nekateri se torej v družine težko vračajo, ker so odnosi in okoliščine tam neljubeči, nesprejemajoči, brezbrizni, naporni ali nepodporni. So pač, logično, odnosi in okoliščine, ki so prispevali k temu, da mladostnik_ca sploh živi v neki ustanovi. Tako se znajdejo v zanki, ki jo na eni strani zateguje njihova želja, da bi svoj čas preživeli izven institucije, na drugi strani pa zahteve ali pričakovanja institucije, da je izhod možen, če imaš kam iti. V instituciji tako ti mladi »prodajo« zgodbo o tem, da gredo k družinam. Ta laž je njihova vstopnica v vikend izven institucije. Zanki, ki jih zateguje, se izmaknejo tako, da gredo ven, so formalno pri družini ali nekje v svojem »domačem« kraju, čas pa potem v resnici preživljajo nekje zunaj. Za Savo, v avtomobilih, na ljubljanskih in drugih ulicah, v parkih, lokalih, kotih. Tam poskušajo zaživeti tako kot pač živijo mladi, njihovi vrstniki_ce. V mladostniško življenje sodi marsikaj, ne samo družinska kosila, šola in sprehodi. Ja, sem sodijo tudi žur, pecanje, droge in lumparije. Ti_e naši_e vikend brezdomci_ke, tako kot večina ljudi, iščejo kakšno zabavo, sprostitev in družbo. Včasih družbo najdejo skupaj s kopico drugih mladih, ki se prav tako nimajo zares kam dati. Želim si, da bi skupaj s temi mladostnicami_ki znali_e svet zunaj ustanov obdržati dovolj privlačen, da bodo še naprej, kljub umanjkanju »družinskega domovanja«, imele_i za kaj odhajati na vikend izhode. Podpirati moramo prizadevanja organizacij, s katerimi bi se tem mladim lahko omogočil tudi prostor za mirno in varno najstništvo oziroma mladost – pa ne samo med vikend izhodi. Iz ustanov bodo enkrat odšli nazaj v življenje v skupnosti za cele tedne in leta.

Darja Tadič

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 NEPOJASNIJENO SLOVO ANDREJA BAJŽLIJA
- 7 ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 8 TEREZA VUK: MOJA DUHOVNA ŽIVAL JE GARFIELD
- 9 TONE, ZA PRIJATELJE TONČEK, TUDI TONČI
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 PISMO MENI MLAJŠEMU
- 19 OBALNE PTICE
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILLO
- 26 SMS KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 28 PISAMA BRALCEV_K
- 30 KRIŽANKA

To sem jaz:

03
KRALJI
ULICE

Časopis ponujam bolj priložnostno in pretežno znancem, vseeno pa si trenutno ne morem predstavljati svojega življenja brez pomoči društva Kralji ulice, kjer s skupnimi močmi rešujemo mojo socialno situacijo. Ko jo razrešimo, bom definitivno ostal aktiven član društva na raznih področjih, od dramske skupine, podporne skupine Slišanje glasov do pisanja za časopis, pri katerem sodelujem kot prostovoljec.

Foto: JN

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato članice in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavažanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

DOBRO LETO V PROJEKTU SLIŠANJA GLASOV

Preden sem kot novopečeni brezdomec začel živeti v Kranju, se mi je življenje, ki sem ga trideset let živel na Jesenicah, sesulo v prah. Dolgovi, bolezen, stigma, izobčenost, brezdomstvo. Kar se lahko slabega zgodi človeku, se mi je zgodilo.

A pred tem me je doletelo nekaj drugega. Izvlekel sem se iz neskončno globokega brezna, po nekaj letih brezdušnega umiranja dobil upanje in moje življenje je po dolgem času spet dobilo smisel. Tako sem se v Kranju, kljub nemogoči socialno-ekonomski situaciji, trudil in počel koristne stvari za osebnostno rast. Psihoterapije, tek, reševanje socialnih problemov, izobraževanje. Ena izmed dejavnosti je bila tudi obiskovanje medgeneracijskega centra. Razna predavanja in delavnice. Ko sem v čudnih okoliščinah znova pristal na ulici in bil onemogočen hoditi v službo, sem obupano na vseh mogočih mestih iskal pot iz zagate. V tem obdobju se je v medgeneracijskem centru v Kranju začela podporna skupina za ljudi, ki slišijo glasove in imajo druge nenavadne izkušnje. Kot človeku z nešteto nenavadnimi izkušnjami se mi je zazdelo, da bi to znalo biti zame. Na prvo srečanje sem prišel z nekajminutno zamudo. Zbrana je bila manjša skupina treh moških in dveh žensk. Mlajša od njih se je predstavila kot facilitatorica, se pravi nekakšna neuradna voditeljica skupine. Takrat sem preživel težko obdobje v brutalnih razmerah in vsak dan je bil negotov in borba za golo preživetje. Že tako ali tako sem milo rečeno prava čveka, ob vsem takratnem dogajanju pa sem razumljivo imel povedati še več kot običajno. Sicer sem o svoji poti in doživetjih pripovedoval tudi v krogu *normalnih* ljudi, a po odzivih v podporni skupini sem dojel, da sem bil tam nerazumljen in neslišan. Tu so bili namreč ljudje z vsaj približno podobnimi izkušnjami in sem dobil *feedback* in razumevanje. Drugi člani so imeli izkušnje s področij, kjer jih imam tudi sam. Paranormalne izkušnje, čarovništvo, bolezni, zdravljenje ali zloraba na psihiatriji, življenje s stigo, izkušnje krivičnega in nedelujočega družbenega sistema. Vsak je imel vsaj eno podobno izkušnjo, a nihče vseh.

Rad sem prišel na skupino, ki mi je takrat predstavljala eno redkih opor, v kaosu, ki sem ga preživel. V bistvu niti nisem potreboval razumevanja, bolj sprejemanje in spoštovanje, kar sem v skupini tudi dobival. V skupini je pa celo bil nekdo, ki je večino tega, kar je prišlo iz mojih ust, tudi razumel. Že po nekaj srečanjih s skupino sva s facilitatorico začela graditi prijateljski odnos tudi izven okvirov podporne skupine. Navdušen sem bil, ko je razkrila, da je po izobrazbi filozofinja, saj sem dojel, da sem našel nekoga, ki me razume. Sledilo je še težje obdobje lanske poletje, ko sem bil prisiljen nekaj tednov preživeti na ljubljanskih ulicah. Zamudil sem kar nekaj srečanj, saj so mi okoliščine onemogočale udeležbo. V tem času me je facilitatorica večkrat poklicala in poizvedovala, če sem v redu, nekajkrat sva se tudi dobila in mi je pomagala tudi s kakim evrom ali vrečo hrane. Za podporo in pomoč ji bom vedno hvaležen. Ko so se mi razmere umirile in sem si v Kranju našel sobo, sem se spet začel udeleževati srečanj. Vmes pa so prenehali obiskovati srečanja preostali člani skupine. In tako sva od kranjske veje podpornih skupin društva Slišanje glasov ostala le jaz in facilitatorica. Pa je dala idejo, da bi hodila na ljubljansko skupino. Prvi stik s člani ljubljanske skupine je bil piknik ob začetku poletja, v parku Tivoli. Zanimiva družina. Pri nekaterih sem začutil, da bi se drug od drugega marsikaj lahko naučili. Na jesen so se po poletni pavzi ponovno začele podporne skupine, sicer vsaka dva tedna, na meni takrat že dobro znanem društvu Kralji ulice. Facilitatorica iz Kranja je bila tudi moj prevoznik, brez nje si ne bi mogel privoščiti obiskovanja skupine. Skupina je bila precej številčnejša od kranjske in tudi precej bolj uigrana. Obiskovanje skupine mi je pomagalo, saj sem bil tam slišan, se čutil sprejeteja in za vsako izkušnjo, ki sem

jo delil, bil tudi razumljen s strani vsaj enega izmed članov. Priznati moram, da je bila prvih nekaj mesecev glavni razlog za obiskovanje skupine facilitatorica iz Kranja, saj sva razvila pravo prijateljstvo in se nasploh zaštekala. Počasi, a zanesljivo pa sem poglabljajal odnose tudi z ostalimi člani skupine. Lepo je, če te ljudje sprejemajo in spoštujejo, a meni to ni dovolj in se pogosto počutim osamljenega. Na skupinah med *slišalci* sem razumljen, in to mi pomeni ogromno. Vedno na polno zaposlena prijateljica se je vedno redkeje udeleževala skupin, in tako sem ostal brez prevoznika. Skupina mi je pa že toliko pomenila, da sem se potrudil priti, če je le bilo mogoče. Ko je že kazalo, da se bo izboljšala moja socialna situacija, pa mi ni pomagalo niti to, da sem si našel tri dobre službe, ki bi mi omogočile normalno preživetje, saj sem naletel na oviro, imenovano gospod doktor na medicini dela, kjer mi niso pustili delati. S tem so mi seveda povzročili stres in travmo, kar je na mojo posttravmatsko stresno motnjo vplivalo negativno, in sledil je hud psihični padec. Podporo, nasvete in tudi kakšen evro, da nisem dobesedno umrl od lakote, sem dobil pretežno pri članih podporne skupine. V to, da sem resnično našel skupino ljudi, kjer se dejansko počutim, kot da tja tudi spadam, in jim lahko rečem tudi prijatelji, sem se pa prepričal letos spomladi, ko je slovenska veja združenja Slišanja glasov gostila mednarodno konferenco, ki so se je udeležili tudi člani podpornih skupin iz Hrvaške, BiH in Srbije. Glavni govornik na konferenci je bil socialni psihiater Dirk Corstens iz Nizozemske. Prav z njim in psihoterapevko, ki živi v Londonu, sem se o temah, aktualnih na konferenci, največ pogovarjal. Bil sem tudi glavna čveka na konferenci ter se prepričal, da imam izjemen potencial postati javni govornik. Z Dirkom sva se pogovarjala tudi o mojih lastnih teorijah o človeških značajih, neenotnem človeškem razumu in različnih svetovih, ki jih imamo ljudje.

Pred prisilno selitvijo iz Kranja na ljubljanske ulice sem se udeležil tabora v Kočevskih gozdovih, ki ga je organiziralo društvo. Zaradi stresnih mesecev pred tem sem bil ob prihodu na tabor v zelo slabem zdravstvenem stanju. A bil sem na pravem mestu, obkrožen s pravimi ljudmi. Udeleženci skupine so skrbeli zame kot za malega otročka. Pomagali so mi z naravnimi preparati in zdravili, masažami, energetsko in tudi s človeško toplino, objemi in božanjem. Člane skupine sem že pred tem imel za prijatelje, po taboru pa jih ne morem poimenovati drugače kot družina. Zahvaljujem se vsem članom skupine, da so me na taboru obdržali pri življenju in tudi za kasnejšo pomoč, predvsem pa Mojci za njene čudežne kapljice in tudi finančno pomoč, zaradi katere sem si za večerjo po dveh mesecih lahko privoščil nekaj bolj zdravega in okusnega kot polento z mlekom in makarone z drobtinami. Zaradi nedavne selitve v Ljubljano se zdaj lažje vključujem v vse dejavnosti društva, saj ni logističnih ovir. V podporni skupini sem našel kraj, kjer sem sprejet, slišan, kjer naletim na razumevanje, ki ga v krogih *normalnih* ljudi nisem nikoli bil deležen. Mnogi pač ne morejo razumeti, kako je videti življenje nekoga, na katerega med drugim tudi policisti skoraj streljajo sredi Ljubljane, ker je videti čudno. Obisk skupine bi tako priporočil ne le tistim, ki slišijo glasove, ampak vsem, ki niso navadni, ampak izjemni. Z nestrpnostjo pričakujem vse dejavnosti, načrtovane v okviru društva. Od konferenc do pisanja člankov in izdaje knjige. Ob koncu pisanja pa se mi je utrnila ena misel, ki se mi zdi primerna, da bi lahko postala uradno geslo našega društva: SMEJALI STE SE NAM, KER SMO NORI. MI SE SMEJIMO VAM, KER STE NORMALNI.

Miha Čurman – Čuri

NEPOJASNJENO SLOVO ANDREJA BAJŽLJA

»Zelo je bil priljubljen med prodajalci, super fant, časopise je ponujal v Ljubljani pred Hoferjem, zadnje čase v Medvodah, ljudje ga pogrešajo.

15. avgust 2019 je dan, ki je zaznamoval našo usodo za vedno. Dobri trije meseci so, odkar si odšel od doma z besedami, da se vrneš, da se bova pogovorila. V varstvo si mi pustil svojo Metko, od katere se nikoli nisi ločil. Tvoje zadnje besede so bile, da prihajaš domov ponjo in da naj ti pripravimo posteljo. Ni te bilo, tvoja številka je bila nedosegljiva. Podali smo se na pot iskanja. Policija žal ni ukrepala, kot bi morala, lokacije mobitela niso želeli povedati, neskončno dolge minute, ure, dnevi ...

Tretji dan sem se morala poslužiti laži, da si šel delat samomor, da so četrti dan le povedali zadnjo lokacijo mobitela. Rakova Jelša. In kmalu smo te našli

mrtvega v avtomobilu na zapuščenih vrtovih, daleč od vsega, daleč od poti do doma. Sreča v nesreči je bila, da sva te našla starša in takoj ugotovila, da so zadeve prirejene in ni tako, kot je kazalo sprva, da si predoziral. Nekdo se je zelo trudil zrežirati in prekriti ta planirani in zahrbtni umor. Tako dobro, da so prepričali še kriminaliste in patologinjo na kraju najdbe. Naših trditev niso poslušali ne ugotavljali.

Vseh neujemajočih se zadev zaradi preiskave ne bom navajala. Dogajalo se je ponoči, po 23.20, daleč od vseh oči. Ker je tam gosto naselje, upamo na informacije. Da imamo prav, potrjujejo vsi negativni testi na obdukciji, negativno na droge, vsa psihoaktivna zdravila in toksikološke preiskave. Vzroka smrti niso ugotovili, po moje niti ne iskali, ker so vse stavili na overdose. Vemo, da nisi predoziral.

Foto: družinski arhiv

Sprašujem se, kdo bo na vrsti naslednji? Želim izvedeti resnico!

Do danes ni informacij, kdo stoji za ubojem. Na Facebooku smo zato ustanovili skupino *Pravica za Andreja – poiščimo morilce*. Če želite, se nam lahko pridružite.«

Družina

05
KRALJI
ULICE

ZIMSKO KRALJI POPOTOVANJE ULICE

po predlogi Franza Schuberta

Režija: Tatjana Peršuh

Darko Vidic Nejc Lavrenčič Klemen Janežič Gledališka skupina Kralji ulice

Drama Kavarna, 9. 12. 2019, 20.00

Le kam bi se zatekel,
pod krov kdo vzel bi me?

Še kdo iz jeze neke
nagnal bi nadme pse. - W. Müller

DRAMA
SLOVENSKO NARODNO GLASLOVNO DRUŽBO

PerArtem
Kulturno umetniški zavod

KRALJI
ULICE

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

NOVOLETNA

SREČNO, SREČNO, A NE ZA VEČNO,
NAJPREJ SREČNO PRAŠIČEM PRI KORITU,
POTEM ČRNIM, BELIM IN RDEČIM,
TUDI LAČNIM IN PRESITIM,
TISTIM S SREBRNO ŽLICO V USTIH,
REVČKOM, KI NE VEDO, KAJ BO JUTRI,
SREČNO VEGANČEM IN PADALČEM,
MESOJEDCEM IN SEJALČEM,
ONIM, KI SE VOZILJO Z LETALI,
TISTIM, KI SO ČISTO SAMI,
PEŠČEM IN MARATONČEM,
SREČNO ZALJUBLJENIM IN LOČENIM,
DEPRESIVČEM IN VDOVČEM,
PLODNO TISTIM, KI JIH ZANIMAJO LE NOVCI,
RAHLO NAJ SE ZAMISLIJO TUDI LOVCI,
NAJ BO VESELO ZA SANJAČE IN NORČE,
CELO ZA POLITIKE, GOBEZDAČE,
NAJ JIM POTEPUŠKI PES STRGA HLAČE,
PA SEVEDA REŠEVALČEM BOMB
IN NEZNANIM JUNAKOM,
NAJ PESNIKI POTUJEJO Z DOMIŠLIJE VLAKOM,
VESELO KMETOM, GASILČEM IN KMETAVZARJEM,
PRVIM LETINO OBILNO,
DRUGIM GOBEZDANJE SILNO,
SREČNO ISTOSPOLNI, TRANS IN HETERO,
NAJ VESELO DELA POGREBNA SLUŽBA,
VSE SPADA POD ROK, JE PAČ SLUŽBA,
SEVEDA TUDI ATEISTOM IN BUDISTOM,
NAJ BO VEČNA, ZDRAVA NAŠA MARIJA,
KOT PRAVI ĐONI ŠTULIČ,
NA STRATEŠKIM MESTIH SO VEDNO NJIHOVI LJUDJE,
SREČNO VEČNIM ŠTUDENTOM BREZ DIPLOME,
ŠPORTNIKOM BREZ KOLAJN IN POKALOV,
PIJANČEM ŠE PA ŠE VINA POLNIH BOKALOV,
GLASBENIK NAJ BO LJUB NA RIT SILVESTRSKI POLJUB,
TISTIM BREZ POSLUHA
NAJ JUŽNI VETER V SANJE PIHA,
SEVEDA BISERE ZA SVINJE,
NAJ NAM LETO HITRO MINE,
TREBA SE BO BORITI ZA PRAZEN DAN,
BOG JE ITAK NAKAJEN IN ZASPAN,
TOREJ RAČUNAJ LE NASE,
NAREDI KDAJ KAJ DOBREGA IN NE BODI PRASE,
SREČNO ZA VSE NAS,
TUDI ZA ONE, KI SO OB GLAS,
OH, RAJE BI SE DO MRTVEGA NAPIL,
ČE BI VEDEL ZA JEBO ŽIVLJENJA, SE NE BI RODIL,
AMPAK, SREČNO, SREČNO, SREČNO,
A NE ZA VEČNO!

FRANJO FRANČIČ

STRUP V MAJHNI STEKLENIČKI

POL KREKERJA V PTIČJI KRMILNICI
JE PREMALO ZA SVOBODO,
LJUBEZEN
IN SPOTIKO, KI POZABLJA USODNE GREHE.

VEŠ, DA SI ZAMENLJIV,
IN JE ZATO TVOJA SKRITA ŽALOST
LE NEKA DRUGA ZGODBA NA TUJ RAČUN.

*VELIKI POETI SO OBČUDOVAANI,
MALI LE ČISTIJO PRAH ZA NOHTI
IN BULIJO S KURJIMI OČMI.*

PA ŠE TO SI SPOSODIJO.

KARMISS

GRENČINA

Pelina dovolj ...
bilo je doslej, medu
bi hotel poslej.

Aljoša Rode

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 7. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

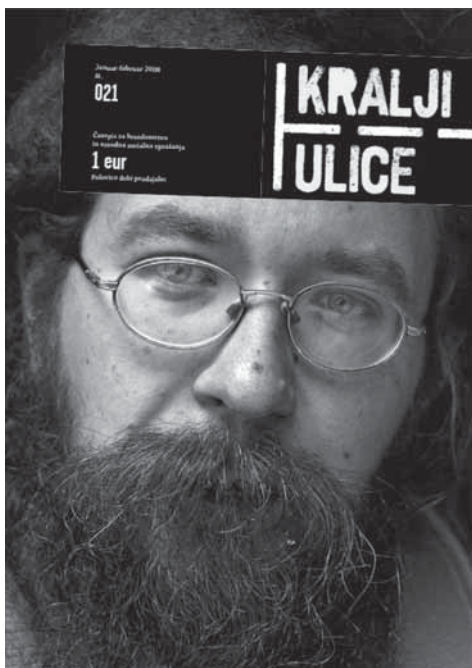
V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Povedal vam bom zgodbo, ki je resnična. Zgodila se je nekje v adventnem času v Ljubljani. Ko sem bil otrok, so bile zime zelo hude. Toda če je streha nad glavo še tako skromna, si vendarle na toplem, čeprav je zunaj mraz, sneži ali piha veter. Drugače pa je v Sloveniji, ki je tako lepa dežela, sveti večer nekaj posebnega. Tudi če nimaš možnosti spati drugje kot v svoji bazi, kot klošarji radi rečemo, oziroma v parku na klopici ali pod mostom. Tako se je zgodilo, da smo se na Prešernovem trgu srečali pokojni Toni Meško, pokojni Marko Nakrič in jaz, še živeči pisec tega prispevka. Na Prešernovem trgu je bilo izredno živahno, ljudje so jedli, pili, se veselili, drug drugemu voščili praznike, mi trije pa smo skrbeli, kje bomo prespali to noč. Res je, če imaš streho nad glavo, jo čuvaj kot svoje zdravje, to priporočam vsem ljudem, saj se hitro lahko zgodi, da izgubiš vse, najsi je to po svoji krivdi (neumnosti) ali po tuji.

Gledali smo srečne, vesele, razigrane meščane, nato je nekdo predlagal, da gremo na čaj. Imeli smo srečo, prišel je nek moj znanec in je vsem trem plačal čaj. Pili smo ga tako dolgo, dokler se ni popolnoma ohladil. Pogovarjali smo se o marsičem, pokali smo tudi vice. Ura je bila že skoraj polnoč, ko so mnogi odšli v cerkev, ki je bila nabito polna, mi trije pa smo odšli vsak v svojo bazo, kjer koli pač je že to bilo. Zares je naša dežela lepa, vsak letni čas pa ima svoje dobre in slabe stvari. Takrat sem si izmislil nek aforizem, ki je bil kasneje objavljen v našem časopisu Kralji ulice. Aforizem se je glasil takole: Lepo je biti med svojimi in na svojem.

Želim vam lep, vesel božič in srečno novo leto

Vaš Gregor B. Hann

Marko Nakrič

Foto: arhiv KU

NIMAJO DOVOLJ ZAPOROV ZA VSE LJUDSTVO

Foto: Jordi Oriola Folch

Vračajo se. Španska vlada je prejšnji teden napovedala, da bo spet poslala svojo policijo v Katalonijo, kot je to storila že za katalonski referendum o samoodločbi 1. oktobra 2017. Bala se je, da bomo Katalonci po objavi sodb, sprejete po sojenju – farsa – našim političnim zapornikom, šli na ulice. Bojijo se odločnosti katalonskega naroda in zato bodo spet udrihali po nas. Kot vedno.

In da, prav imajo. Mi se spet vračamo na ulice, mirno, demokratično, vendar odločno. Kot vedno. Ljudje po Evropi in svetu bi morali vedeti, da ne bomo odnehali s tem bojem. Njegov namen namreč je, da si končno izborimo svobodo. Evropski državljani in ljudje po svetu, poslušajte: pripadniki neodvisnosti ne bomo izginili, tu bomo mirno, demokratično in odločno, tudi če se drugi ne boste udeležili tega boja. Tu bomo vse do zmage. Naša zmaga bo namreč zmaga demokracije.

Anna Harder Relat, Sant Celoni

Nimajo dovolj kletk, da bi zaprli vse ptice

Foto: Jordi Oriola Folch

Tereza Vuk:

MOJA DUHOVNA ŽIVAL JE GARFIELD

Foto: osebni arhiv

08
KRALJI
ULICE

Če si ženska brez otrok, najprej vsi pomislijo, da maš pa celo hordo potepuških mačk doma. E, nimam, ker sam še ta udarec se mi manjka v življenju, da bom stregla ene mačje kraljice. Pr men doma so lahk sam pajki cimri pa eno drevo življenja, k mu je od življenja bolj mal še ostalo.

In pol ti vsi nabijajo: »Ja, pa vsaj enga psa si nabavi.« Kakšnega psa, ljudje božji? Da bo z mano haral po lokalih cele dneve? Nisem jaz za take odgovornosti, revežev pa ne bom mela doma. Ker točen to bi ble moje živali, ko bi prišlo do kakšne štale. Če je lastnik bolj brez denarja, bo pol tud pes. In pol greš do veterinarja in te pride ena operacija tok keša, da vidiš, da bi mel ti dve najemnini plačani za to. Met žival je daleč od enga heca. Sploh pa niso to ene igrače, k bi si jih nabavljali zato, da bi se mi kao manj same počutili. Sej ko vidim brezdomne s psi, razumem, da jim je lažje, če majo enga kamerada skoz zraven sebe, mi pa sam ne gre v račun, kako hendlajo pol vse te veterinarje. Sej tud ko sem bla v Berlinu, je mel vsak panks po skvotih psa. Vidiš, da zase nima, ampak očitno za psa bo pa že našel. In seveda ne boš videl enga z irokezo, kako šeta unga ta velizga pudlja, ošišanga na modo osemdesetih tja v glavo. Vsi jih majo iz zavetišč. Kar je seveda lepa gesta. In če že čte met čim manj problemov z veterinarji, so mešanci itak zakon. Tokrat zmešani, da jim nč ne pride do živga.

Enkrat sem se neki spet iskala v življenju, pa sem si rekla, da bom enga psa eni ven vozila. Ta buldog je mel za dobro jutro tok kapljic za v oči in maž za nos, da te mine vse. Pa s kje mi pare za vso to zajebancijo? Da ne bo pomote, vem, kako je imet psa. Sem pri enajstih letih našuntala brata in sva cele dneve težila: »Mami, hočmo psa!« In šestnajst let kasnej sem jokala, kokr da je konc sveta, ko mi je umrl. Če te že veterinar ne zjebe, te pa zlomljen srček pol. Tko da nisem jaz za te fore, v nobenem primeru. Mačke mi pa ne grejo čez. Da bom jaz tam njo futrala, ona bo pa določala, kdaj jo sploh lahk pobožam, malo morgen. Pri men doma sem sam jaz šefe. In pol prijavim kdaj v zajebanciji kakšno čez mačke, se

pa takoj kdo najde s takimi življenjsko filozofskimi: »Tist, k nima rad živali, ne more met rad ljudi.«

Kaj sploh pomeni ne imeti rad živali? Da jih trpinčiš vsak dan? Al da prideš kam na obisk, pa lepo prosiš, če dajo psa mal bolj stran, ker ti je neugodno. Nismo vsi isti, da skoz cvilimo od pocukranosti ob vsakem pasjem ali mačjem mladiču. Kar pa ne pomeni, da nisem mesec nazaj donirala zadnjega izvoda knjige na licitaciji, ko se je zbiral keš za operacijo enga psa. Razen psihičev bi rekla, da mammo vsi radi živali, ne pomeni pa, da jih hočmo met doma. Pa še ponesreč sem dva psa v dveh letih rešila in najdla pol lastnike. Zarad kurčevih petard sta oba pripizdila pred lokalni bar in pol sem mogla celo reševalno akcijo izvajati. Ampak vseeno, nisem ena unih, k ji mijavka celo stanovanje. Al pa da bi mela čivavo. Une so pa zmešane. Vse penaste naokrog gobca, kr na suh. Čivave me vedno na nas spomnijo. Na Slovenijo.

Na čivave majhne. Ker se zavedamo svoje majhnosti, smo ogroženi od vsega in vsazga. Namest da bi se delali, da smo ne vem kaj, pa gledali svoja posla. Ponosne doge bi mogli bit. Dobr, une so bolj štoraste. Neki med dobermanom pa kakšnim utrganim foksterierjem bi mogli ratat.

In če obstajamo ženske brez otrok in brez mačk, obstajajo tud une, k majo otroke in so samohranilke. In če jaz stokam, da kako bi sploh živela psa, mačko, želve ali paličnjake, se čudim, kako one z mejhnimi plačami rihtajo kao približno normalen lajf. In še kr jim čjo ene dodatke vzeti. Verjetno ti isti modeli vozijo svoje drage plemenite pasemske mačke in ne vem kakšne pasje zmagovalce k veterinarju po nove kremice za dlako za isti denar k ga una mama rab za življenje. Sam nč bat. Ker, kako že pravijo? Če maš rad živali, maš za ziher tud ljudi, ne?

TONE, ZA PRIJATELJE TONČEK, TUDI TONČI

Rojen sem bil v družini gruntarjev, kmetija je bila naše moško poslanstvo. Že deda so delali pa njegov deda pa moj ata. Ni mi bilo težko, sem bil takrat še zdrav in močan. Delal si na svoji zemlji, kdaj tudi kaj prodal. Nismo bili bogataši, je bila pa na mizi pogosto pečenka, kak štrudelj ali šarkelj. Ampak takrat so bili drugi časi. Ni bilo bonificiranih delovnih stažev. Začel si delati na polju pa v gozdu, še preden si bil dovolj star za prvi šnops. Ni bilo urnika. Včasih si delal osem, deset, dvanajst ur. Ko smo bili mlajši, smo se veselili kakega dežja, da je bilo malo počitka. Lahko smo prodajali izdelke, ni nas gnjavila davkarija. Kdaj si imel več sira, pa si prodal, kdaj več mleka ali pa krompirja. Največ smo prodali pa zeljnih glav in mesa. Kmetija je bila velika. Živina, polje, gozd. Od deda je grunt podedoval moj ata, od njega jaz. Imel sem še brata, pa je umrl 1988 med podiranjem smrek.

Ženil sem se s sosedovo Ančko. Pridna je bila, delovna. Najlepša je bila na vasi, vsi so mi je bili fouš. Ko sva se vzela, je imela dolgo kito blond las in čisto modre učke. Dobra je bila gospodinja, žena. Pa po srcu. Pekla je najboljši štrudelj v vasi, takega skutinega ne naredi nobena več. Ko nam je šlo malo slabše, je znala malo zgulfat in je med skuto naribala jabolka, da je bilo dovolj za vse.

Same hčere so se nama rodile, ampak sva jih bila vesela. Vse so imele njene učke. Plave kot nebo. Ena je umrla takoj po rojstvu, zdravniki so rekli, da ima preveliko srce, da bi živela v tem svetu. Ta druga je imela pokvarjeno nogico in rokico. Pet let je bila z nami, potem pa se eno jutro ni več zbudila. Mislim, da je takrat Ančki počilo srce, saj je tudi njo potem napadla bolezen. Zdravniki so rekli, da ni od žalosti, ampak jaz vam povem, da ni tako.

Ko me je zapustila še ona, nisem imel za kaj živeti. Komu pa bi zapustil grunt? Za koga, da bi se ubijal? Vedel sem, da si druge ne bom več iskal. Ančka je bila le ena. Moja Ančka. Pa sem ga šnopsal. Tako mi je bilo manj hudo. Sosedje so me označili za pijanduro in mi nihče ni več pomagal pri gruntu. In ker ni bilo obdelovano, ni bilo kaj za prodajo. Najprej sem dal njive v najem, potem sem moral prodati krave pa koze. Potem sem njive prodal. Pa naš traktor in Lado Nivo. Potem še gošo. Na koncu pa še domačo hišo. Prevelika je bila zame. Preselil sem se v mesto. Vsi so rekli, da je to ceneje. Ne rabiš avta, zdravnik je blizu in družba. Ampak tu te ljudje niti ne pozdravljajo, pa sem že 15 let tukaj.

Foto: Isa Karakus, Pixabay

Penzijo imam tako, da mi ravno računa ne zaprejo. Malo pod 400 evrov, pa plačam elektriko pa smeti pa RTV pa ogrevanje pa mi malo ostane. Ne morem si tukaj pridelati krompirja pa zelja. Za hrano imam na mesec manj kot 50 evrov. Mleka nisem pil že par let, je predrago. Jem, kar je. Predvsem, ko je znižano ali pa poteče rok. Še dobro, da imam rostfraj želodec. Lani sem enkrat vzel znižano konzervo z napačne police, sem mislil, da je mesna omaka. Je bila dobra, dišala je po mesu. Potem sem videl, da je hrana za mačke. Ampak saj je meso. In ko pogreješ, je za dva obroka, pa pride ceneje kot bilokaj. Zdaj si jo včasih kupim, ko se mi zalušta meso.

Vedno gledam, kdaj bo znižan ananasov kompot. Tako lepa je slika gor, to bi še rad probal pred 80. letom. Pa kdaj bi probal tisto čokolado iz reklame z rumom (rumove kroglice, op. p.). Samo ena vrečka stane kot moje kosilo. Drugega pa si ne želim več. No, mogoče, da bi mi kdaj kakšen sosed pomagal nesti vrečko gor v tretje nadstropje.

P.S.: Za Tončka nam je povedala njegova sosedja, mamica samohranilka, ki se je preselila tik ob njegova vrata. Pomagala mu je z vrečkami, mi pa smo jima (tudi ona je komaj shajala) pomagali s hrano. Dočakal je ananasov kompot, rumove kroglice, pomaranče. In nikoli več ni kupoval mačje hrane kot mesnega nadomestka. Poznali smo ga le šest mesecev, kak dan manj. Z nami je še praznoval svoj 80. rojstni

dan, a nobena od nas ni znala napraviti tako dobrega štrudlja kot Ančka. Nato se preprosto ni več zbudil. Tončkov je ogromno. In kljub zgražanju ni edini, pri katerem smo opazili, da si pomaga preživeti z mačjo hrano. Podobne zgodbe z uživanjem mačje hrane imajo tudi kolegi iz Up-ornika. Koliko jih ne vidimo? Koliko ne ujamemo? Koliko ne slišimo?

Zapisala Ninna Kozorog

DRUGAČEN

Ne stoj
blizu.
Ne delaj
si utvar.
Ne glej
me.
Nisem
stvar.
Le
star.

Nedeljka

PREROKINJA V SOSEDNJEM ŠOTORU

Rad bi delil svoje izkušnje o eni najbolj fascinantnih oseb, kar sem jih kdaj srečal. Za namen te zgodbe jo bom imenoval Smaragdna. In če verjamete v moči, ki jih vsebujejo dragi kamni in kristali, je njeno ime zelo primerno.

Smaragdna je bila videti stara približno 30 let. Zdelo se je, da je verjetno azijskega ali indijanskega porekla. Dolgi naravni črni lasje, vitka in zelo privlačna. Ni ustrezala povprečnemu profilu nekoga, ki je brezdomen. Njena pojava je bila zelo krotka, vljudna in tiha. Spoznal sem jo, ko smo živeli v istem šotorišču. Najina šotora sta stala drug ob drugem. Že prvi teden sem slišal skupino ljudi, ki so se družili v njenem šotoru, včasih podnevi, predvsem pa ponoči, včasih celo noč. To me ni motilo. Če živite na ulicah, med spanjem postanete imuni na hrup in ostale motnje. Smaragdni nisem nikoli nič rekel glede njenih zabav. Pravzaprav je bilo precej osvežujoče slišati ljudi, da se zabavajo, igrajo, se šalijo in smeji.

Ko sem se prvi teden bivanja v kampu pogovarjal z enim od dolgoletnih stanovalcev, je prišla Smaragdna in s tihim glasom vprašala, če jo je kdo iskal pri njenem šotoru. Sogovornik je odgovoril: »Smaragdna, veš, da ne smeš imeti obiskovalcev.« V tem trenutku sta se njen ton in videz spremenila in z močnim obrambnim glasom je odgovorila: »Ali se poznamo? Kdo si ti, da mi boš govoril, da ne smem imeti obiskovalcev?« Bil sem

tiho. Oba sta se poznala že kar nekaj časa, toda sogovornik se je vseeno znova predstavil. Pojasnil je, da so to pravila kampa – brez obiskov. Samo pogledala ga je in naglo odkorakala. Nisem bil povsem prepričan, kaj se je pravkar zgodilo niti me ni zanimalo. Ko je odšla, sva nadaljevala pogovor. Sogovorniku sem dejal: »Ne želim delati težav Smaragdni, ampak ona ima goste v šotoru že ves teden.« Odgovoril mi je, da ni imela gostov. Rekel sem mu, da živim v šotoru poleg njenega in sem ves teden poslušal njo in druge ljudi. Samo pogledal me je in še enkrat rekel: »Smaragdna nima obiskovalcev.« Nisem hotel povzročiti težav, zato nisem nič več rekel. Osebnost nisem imel težav s tem, da bi imela Smaragdna goste.

Naslednjo noč sem zopet zaslišal ljudi v njenem šotoru. Ko sem stopil iz svojega šotora, da bi šel na toaleta, sem pogledal proti njenemu. Luči ni bilo in nisem videl vanj, videl nisem niti senc, ki bi spominjale na ljudi. A glasove sem slišal zelo jasno. Zelo očitno je bilo, da ima v šotoru štiri ali pet ljudi. Jasno sem jo slišal govoriti, tam je bil tudi majhen otrok. Zvenel je kot petletnik, ki se igra, se smeji in hihita. Otrokovo mater je bilo slišati, kako govori s hčerko. Slišal sem tudi gospo z disciplinskim tonom. Slišati je bila odločna. Večkrat je rekla: »Ne delaj tega! Kaj misliš, da delaš, vedno znova ti pravim, da tega ne počni.« Slišati je bila kot prava sitnoba. Bil pa je še en

Foto: Rain-in-the-Face

glas. Nisem mogel čisto razumeti, kaj ta oseba govori, samo nerazločljive izjave in včasih tudi smeh.

V naslednjem tednu sem še naprej slišal skupino, ki se je pogovarjala in se družila v njenem šotoru, predvsem ponoči, saj sem odhajal zjutraj in se vračal ob mraku. Nekega dne sem ostal v kampu. Sedel sem v šotoru in zopet zaslišal Smaragdne prijatelje govoriti. Tokrat sem ob izstopu iz svojega šotora videl v notranjost njenega. Bila je edina oseba tam. Takrat sem ugotovil, da nekaj ne štima. Vrnil sem se v svoj šotor, sedel in poslušal. Spet sem slišal ljudi, ki so se pogovarjali. In ne govorim o enodimenzionalnem pogovoru. Govorim o pogovorih, pri čemer se glasovi prekrivajo z drugimi. Sedel sem in se čudil.

Nekega dne sem se s članom tabora pogovarjal o njegovem dojemanju vedenja Smaragdne. Prepričan je bil, da je orakelj in vrata v duhovni svet. Rekel je, da se večina oseb v kampu ne želi zadrževati ob njenem šotoru. Mislim, da je bil nekoliko šokiran, ko sem izrazil svoje navdušenje. Med potovanjem od tu do New Orleansa in nazaj sem spoznal veliko ljudi, ki živijo na ulicah. Še nikoli nisem srečal nikogar, kot je ona. Dodal bom: Smaragdna ni pila, kadila ali se drogirala. Njena miselnost je bila podobna otrokovi, preprosta, iskrena in

poštena. Med enim od najinih pogovorov se je sredi stavka ustavila in si ogledala zvonček, ki je visel v njenem šotoru – spominjal je na lovca sanj –, in vprašala: »Je prijatelj?« Kratko se je zazrla v zvonec in nato v prazno rekla: »On in jaz sva prijatelja že tisoč let.«

Čisto verjetno je, da Smaragdna ta svet razume na način, ki ga sami nismo sposobni doumeti. Morda mi, ki nismo v stiku z duhovnostjo, živimo v zablodi. Navsezadnje smo bili dojemanja svoje okolice naučeni.

Timothy Busby (pisatelj, ki živi na ulicah Berkeleyja v Kaliforniji)

Vir: The Street Spirit, East Bay Area, CA (INSP NGO)

Prevedel Jean Nikolič

Cestna filozofija:

C7 ZGODBE

Zgodba o bogastvu, zabavi, ljubosumju in koncu na začetku.

THE GREAT GATSBY

Oseba ena in oseba dve sta bili divje zaljubljen par, ki se je zaradi profita pogosto udeleževal bogatih zabav, saj je bila oseba ena profesionalna pevka, igralka in plesalka. Skupaj sta dobro delovala.

Nato nastopi oseba tri, najbogatejša oseba na *Manhattnu*. Slišala je za odlično pevko in plesalko, zato je priredila zabavo, da bi jo zapeljala in pridobila zase. Oseba ena je osebo tri poznala še iz otroštva, prav tako kot osebo dve, s katero sta bila večer, nerazdružljiv par. Ker je bila zabava prirejena njej v čast, ni mogla odkloniti.

Zgodba se skratka konča tako, da sta oseba ena in oseba dve spet skupaj v ljubezni. Pozdrav mojemu srčku.

Sony (Dejan)

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

POGLED SKOZI OKNO

Božič je in z neba padajo kosmiči snega. Rumena svetloba ozarja zemljo. Stojim pred oknom, gledam otroke, ki gredo k polnočnici. Mraz na steklu riše ledene rože. Naj grem z njimi? Jočem. Ne pustijo me starši, toda tudi sam nočem iti. Krokodilje solze mi tečejo po licih. Nočem z njimi, ker je oče član zveze komunistov. Mati me žali. Pravi mi *ti hovdre*. Usedem se k očetu, ki posluša radio. Vrti se pesem *Oprosti mi pape*. Nato se igram z mlajšo rdečelasno sestrico. Sestavljava lego kocke. Zopet stopim do okna. Še vedno sneži. Sosed pluži sneg. Na božič, še na ta praznik se prepirata. Jočem. Uležem se na kavč in pogledujem skozi drugo okno, kjer se vse blešči. Božič je ...

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

CVETKE S KNOBLEHARJEVE

Marsikomu so bili zapisi *Cvetke s Knobleharjeve* v zabavo in so se osredotočili na le en blok sredi Ljubljane. Veste, koliko je takih blokov v naši Sloveniji? Vsak blok, stolpnica, hiša ... se lahko poistoveti. Žal.

Ker se pač ni zabavno ponavljati z zgodbami iz te dvonadstropne zgradbe, sem se odločil iti naprej in cvetke razširiti.

Poglejmo pod fasade vseh svojih domovanj (možganov) in razkrijmo, kaj se v njih dogaja. Saj ne bo tako težko. Saj nas mediji že tako zasipajo z vsem tem balastom, da gre marsikomu že na bruhanje. Toda to bruhico je treba tudi očistiti. Bom poskusil, če mi bo dovoljeno. Če pa ne, pa tudi vseeno. Pomembno je le, da se vsak zamisli in pride do rešitve, da se to tiče vseh nas. Zakaj že? Preprosto zato, ker smo ljudje polni pozitivizma in negativizma. Polni tort in polni sranja. Takšno je pač življenje in vsi uživamo v njem.

Bog nam pomagaj.

Taubi

HOMO HOMINI LUPUS

Misli, besede in dejanja. To je naše življenje. Brez ideje ni nič. Kaj kdo misli, je njegova stvar. Kaj kdo govori in dela, pa je že stvar medsebojnih odnosov.

Mislim, torej sem. Ko mislimo s svojo glavo, ko to povemo v svojem jeziku in ko problem rešimo s svojimi rokami, je posledica zadovoljstvo. Ker pa je človek človeku volk, mi pa se vsak dan gibljemo med zvermi, večjimi in manjšimi, potrebujemo upanje. Ko ni več upanja, je igre konec. Živeti brez upanja je, kot da si mrtev. Upanje na srečen konec nas drži pokonci. Konec se bliža in jaz imam upanje.

Gledam na ta svet,
od ljubljenih preklet,
med bogom in hudičem razpet,
od zraka zadet.

Kavica

NEK CESTNIH AJ

PISMA BOŽIČKU

Moja božična želja je, da bi imela stanovanje.

IT

Za Božička si želim kaj sladkega, od Božička pa kapico, šal, dobro službo in rokavice. Pa lep pozdrav.

Vesna

Ker sem bila zelo zelo pridna, bi te prav lepo prosila, da letos obiščeš in obdaruješ tudi mene, če boš seveda našel čas. Že zelo dolgo si želim laptop ali tablični računalnik, lahko tudi rabljen. Vnaprej iz srca hvala.

GP

Božiček, prosim te, vrni nam Tita, Slovenija ga potrebuje.

Tonček

Dragi Božiček. Letos sem bil priden, zato bi te prosil za kako lepo darilo, denimo hišni kino ali Playstation 3, lahko rabljen. Upam, da me razveseliš.

AM

Kadar koli te nekaj prosim, ni nič od tega. Dej mi mir že enkrat v življenju.

Polde #312

ZAHVALA

Za velikodušno donacijo, ki je bila zame poslana na Društvo Kralji ulice, bi se rada iz srca zahvalila gospodu Egonu E. Nepričakovana in dobrošrčna gesta se me je dotaknila v dno duše. Lepo je vedeti, da še obstajajo ljudje, ki radi pomagajo socialno ogroženim posameznikom_cam, ki so v tiski. Iskrena hvala.

Špela #277

ČASTNA KLOŠARSKA

Klošarji se med seboj ne izdajajo. No, ne smejo se. To je častna klošarska. Vsak pri sebi v svoji buči ve, kaj je poleg brezdomstva in pretepanja na ulici najhujša stvar, ki teoretično tudi vodi do nekaterih pretepov. To je izdaja(nje). Ne glede na to, kako dolgo koga poznaš tam zunaj (ali tako vsaj misliš), ga ne preneseš ali te je znerviral do konca in se ti mogoče zameril, veš, da je bolje zate, da ga ne izdaš, pa naj bo še tako hudo. *Ni tvoj prijatelj* v tistem trenutku postane znanec, ki mu narediš uslugo.

V istem primeru z drugega zornega kota si lahko tisti znanec prav ti. Storiš enako, le vloga se zamenja. Recimo, ravno pri krajih se to hitro zgodi. Takrat celo govorimo o klošarskem krdelu, ki se zbere, da sodeluje v kraju.

Jordan Amazon

ZALIVANJE

Sem letnik 1957. Uradno poročen in uradno ločen. Imam sina in hčerko. Do zakonske zveze nisem užival alkohola. V zakonu pa se je začelo popivanje, predvsem vina. Z ženo sem se želel pogovoriti o teh težavah, toda ona tega ni želela. Pogovarjala se je le s svojo mamo, z menoj pa ne, kar me je žalostilo. Potem sem prišel v park na Miklošičevi in začel piti. Na otroke sem pozabil. Takrat sta bila otroka stara sedem in osem let. Sedaj pa me otroci ne poznajo več. In to je moja največja bolečina, ki jo zalivam z alkoholom.

Tonček

VANJA, SE VIDIMO V NASLEDNJEM ŽIVLJENJU

Malo pred 1. novembrom sem izvedela, da se je od nas poslovil Vanja! Ni ponujal časopisov, je pa nekaj časa posvečal druženju pred Kralji. Kot vsak izmed nas je imel tudi on vzpone in padce. V srcu je bil dober človek, prijatelj, ki ti je znal prisluhniti. Bil je budist, ni maral preprirov, vedno je vse reševal mirno, morda navzven, a notri ga je jedlo, in to tako, da je končal svoje življenje. Ker je verjel v reinkarnacijo, vem, da se v naslednjem ponovno vidimo.

Vanja, do takrat ...

Vsi smo te imeli radi!

Nina in Senko

SANJSKA »SLUŽBA«

A veste, da mi je kar vseč, da med ponujanjem časopisa večinoma stojim ali pa malenkost hodim sem ter tja. Na misel mi je prišlo, pač bom to tudi zapisala, da mi je celo lažje kot pri delu, kjer bi morala sem pa tja tekati, hiteti in imeti zraven še šefa.

Sonata

ANEKDOTE IZ PRODAJE

Z NEZNANCI NE HODIM NA KAVICE

Bil je deževen in turoben dan, kar se je seveda videlo na obrazih mimoidočih. Čemerno in nejevoljno so hiteli mimo garažne hiše na Trdinovi, pred katero sem stala in ponujala časopis. Med obilico turobnih obrazov je prineslo mimo tudi gospoda srednjih let. Izkoristila sem priložnost in mu ponudila izvod, a njegovega odziva res nisem pričakovala.

Gospod se je ustavil, z očmi švignil po naslovnici, me nato pogledal naravnost v oči in rekel: »Daj, pridi z mano, te povabim na kavo.« Niti predstavil se ni ali prej vsaj malo poklepetal. Ker omenjenega gospoda ne poznam in ker sem bila sredi dela, sem gospoda zavrnila. To mu seveda ni bilo všeč. Namrščil se je, šel mimo mene in se po slabih dveh metrih obrnil in rekel: »Ne moreš verjet! Da si niti mal časa za eno kavo ne more vzeti!«

Ne, žal si ga ne morem, delam namreč. Itak pa z neznanci ne hodim na kavice. To je bil še en primer, ki mi je dal potrditev, da ogromno ljudi misli, da imamo socialno ogroženi časa na pretek. No, vsaj v mojem primeru ni tako. Ponujanje uličnega časopisa jemljem resno, kot službo, saj mi to pomaga obdržati dostojno življenje.

Špela #277

POMOČ V SILI

Bil je 14. avgust, dan pred praznikom Marijinega vnebovzeta, ko so vse trgovine zaprte in je zato treba hrano nakupiti dan prej, vendar je težko s ponujanjem časopisa v enem dnevu zaslužiti za dva dni.

Slabo je kazalo, po štirih urah sem imela samo še ene Kralje, v žepu pa le šest evrov. Ko sem že mislila, da bova s partnerjem, kot že nemalokrat, pač lačna, me naenkrat potreplja roka po rami in pravi: »Ja, živjo, kako kaj?« Tako sem bila zamišljena, da sploh nisem opazila gospe. Bila je bežigrajska socialna delavka, gospa Marjana. Malo se pogovarjava, omenim ji, da pišem tudi članke ipd., odgovori mi, da tudi njena hčerka riše za časopis. Zanimivo, tega nisem vedela. Kupi zadnji izvod Kraljev in mi v roko stisne 20 evrov. Bila sem presenečena in obenem srečna, saj si bom zdaj lahko kupila živila za čas praznika.

Naj še omenim, da niso vsi ljudje enaki, da bi jih metali v isti koš, so tudi dobri ljudje, kot so tudi dobre socialne delavke, kot-gospa Marjana. Hvala vam gospa Marjana, da ste nama polepsali ne le en dan, ampak ste nama omogočili dva brezskrbna dneva.

Anastazija

VSE VEČ

Tokrat se mi med prodajo Kraljev ni zgodilo nič posebnega oziroma nič ni tako izstopalo, da bi bilo omembe vredno. Mislim, moje redne stranke me imajo za svojo in mi vsakodnevno stojijo ob strani, psihično in finančno, za kar sem jim zelo hvaležna!

Edino, kar lahko omenim, pa je, da sem zaznala, da je veliko več ljudi seznanjenih s časopisom, vedno več ljudi povprašuje po njem, in na kar sem še najbolj ponosna, vedno več ljudi ga res prebere. V njem vsak najde nekaj zase, predvsem pa napredujemo, časopis ima globino, širino ... Ma, res smo dobri!

Nina

MALO SLUŽBE, BOLJE KOT NIČ

Še vedno rada pišem in izkoriščam svoj talent iz šolskih dni, tudi pri časopisu so me pohvalili. Časopis ponujam pred Knjižnico Otona Župančiča, pred Hoferjem ali pred trgovino Mercator. Življenje pač piše zgodbe, vsebina pride prav, tako pri nas kot v gledališču ali kinu, tudi brezdomci smo del življenja. Poleg pripomb *bjž*, *ne berem tega* ali *sprav se nekam* se pojavijo tudi lepe besede kot *vsak mesec ga kupim* ali *se najde kaj dobrega in zanimivega za prebrat*.

Želim vam prijetno branje, nekje na toplem, ko čakate na postaji ali ob kakšnem prigrizku, pijači, v parku ali lokalu.

Sonata

DAN NA DAN PA PRIDIGA NA PLAN

Vsakič, ko pišem cestne anekdote, pazim, da so res iskrene in raznolike, saj ne maram ponavljanja. Pa vendar, bolj ko se trudim, bolj ugotavljam, da brez ponavljanja ne gre, ker se vse dogaja dan za dnem po istem kopitu. In vendar se najde dogodek, ki sili na plano. Bilo je nekoč pred davnimi časi, za sedmimi gorami in sedmimi vodami ...

Zgodilo se mi je med ponujanjem našega časopisa, tik pred dnevom mrtvih. Stojim in gledam ljudi, kako vozijo polne vozičke sveč, in razmišljam, zakaj ljudje še zmeraj niso osveščeni in koliko škode naredijo s tem. Mimo pride gospa z dvema vozičkoma sveč in me prosi, naj ji jih pomagam odpeljati do avta in zložiti vanj. Seveda sem takoj poprijela vozička, nakar me ustavi par srednjih let. Gospa me začne napadati, da nisem normalna, da kaj si jaz mislim, da s toliko svečami delam nepopravljivo škodo. Nato nadaljuje še gospod, ki mi da brezplačno učno uro o onesnaženosti. Joj, kako sem je bila vesela, ravno to sem potrebovala ☺.

Ko do mene končno pride lastnica sveč, reče: »Gospodična, a mi boste že enkrat pripeljali te moje sveče in jih zložili v avto, ker se mi že zelo mudi. Saj vam bom plačala.« Par me je gledal, jaz sem se nasmehnila in odgovorila: »Hvala za vašo pridigo, sveče niso moje. Sem zelo osveščena in prižgem le eno svečo. To pa počnem celo leto, ne le za praznik kot večina ljudi, v stilu *samo da bodo drugi videli*.« Skratka, vedno, ko želim nekomu pomagati, naletim na ovire.

Nina

Dogodki:

UPORABA

Ko so v podjetju Radenska prebrali pesem Uporaba, ki je bila objavljena v septembrskih kraljih, so se odločili avtorico nagraditi z mehurčki. Po njihovih besedah je »tako hudomušno zaključila pesem«. Karmen se je nagradi odpovedala in jo podarila dnevnemu centru Kraljev ulice. Veseli nas, da nas berejo tudi v Pomurju.

Društvo KU

014
KRALJI
ULICE

Foto: Girl from Woodstock

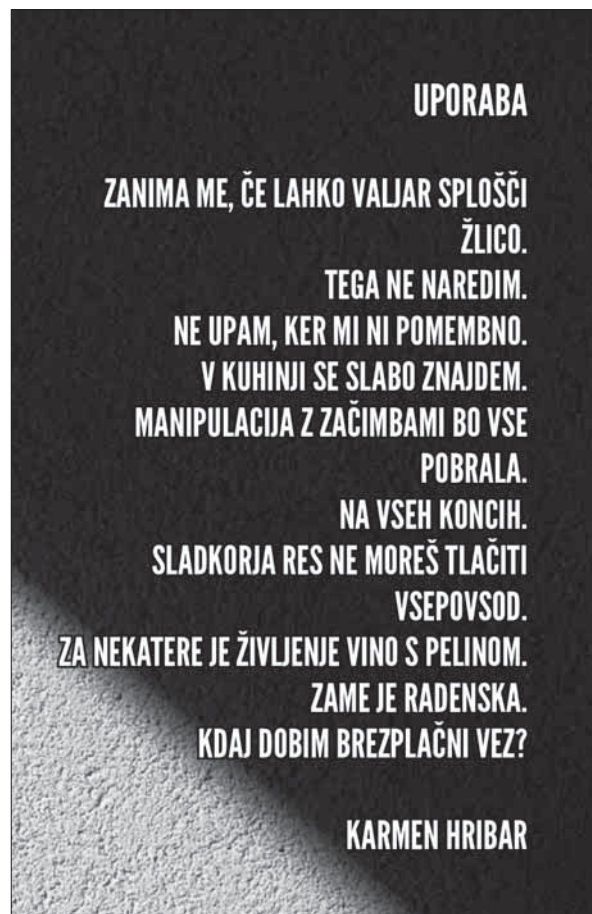

Foto: arhiv KU

MOŽEKI ZA LUNCH PACKE

»Sem Jožica, prijatelji mi pravijo Joži. No, so mi, dokler niso vsi pomrli. Dobro življenje sem imela, dobrega moža. Poročila sva se, ko sem bila še mlada, zelo mlada. Pri šestnajstih. Takrat so bili drugi časi. Takrat smo dekleta pri teh letih že znala kuhati, pospravljati in vse. Zdaj te ta mlade samo po telefonu tapkajo, še likati ne znajo.

Nisem imela neke šole, sem pa rodila tri otroke. Pa sem malo delala po hišah, da smo imeli za zraven. Rada šivam pa štrikam. Še vedno mi gre, čeprav jih imam že čez 80. Ah, ti moji otroci. Marica je umrla, preden si je ustvarila družino, imela je krvnega raka, njeno sestro dvojčico pa je neslo čez dobro leto. Tone, mlajši sin, se je od žalosti zapil. Je bil v zaporu, potem pa ga nisva več videla. Leta 2005 je zima odnesla tudi njega. Bil je dober človek.

Preseliti sem se morala v malo sobico iz hiše. Nisem zmogla več pokrivati strehe pa žleb je puščal. Pa drva je bilo treba nasekati. Prodati hišo mi je pomagal takratni sosed, verjela sem mu. A me je opetnastil. Zelo malo denarja mi je dal za naš kos zemlje, komaj sem dobila to sobico. On pa si je na mojem vrtu postavil bazen.

Ah. Zdaj sem že dolgo sama. In zdaj so drugi časi. Penzije imam malo, tu, v bloku, pa so ljudje tujci. Nihče ti ne pomaga niti vrečke nesti po stopnicah. Tako niso več težke, ker je penzije konec takoj, ko plačam položnice. Po navadi si skuham fižolo iz konzerve pa pojem kak znižan kos kruha. Ob nedeljah pa kaki riž, zmučkan s pašteto. Zdravniki pravijo, da sem slabokrvna.

Foto: arhiv Humanitarčka

Ampak, a veste, kako je sadje drago? Vem, da imajo mnogi še manj kot jaz, samo bi bilo fino, če ne bi rabila vedno jest samo fižole.»

P. S.: Jožica ima od 1. septembra 2019 urejene tople obroke in tam ni samo fižole. Najraje ima mandarine, ki so pogosto za posladek. Vključena je v #projektVida (Društvo Humanitarček) in sedaj z velikim navdušenjem šiva *možeki za lunch packe*, ki so na voljo od 13. novembra v Galeriji kreativnih v Mariboru. Da bi tudi ona pomagala komu, da ne bo jedel samo fižole. Glas vseh Jožic ste vi. S širjenjem njihove zgodbe širimo njihov glas. In širita ga tudi Tinkara Kovač in Mišel Amo Socialec, ki sta njihovo bedo uglasbila.

Ninna Kozorog

Mariborska stran:

KOSTANJEV PIKNIK

Oktober smo si v sklopu skupnostnega prostora na Poljanah popestrili s kostonjevim piknikom. Priprave nanj so potekale cel mesec. Kostonj smo namreč v gozdovih nabirali skupaj z otroki, na pikniku pa smo se sladkali tudi s slaščicami, ki so jih spekle in pripravile stanovalke našega blokovskega kompleksa. Izvedba piknika ni bila ogrožena niti zaradi dežja, ki je rosil cel dan, saj se je naše rajanje ob ognju in glasbi le prestavilo pod nadstrešek. Posebni gostje so bili tudi mladi Makedonci_ke, ki so nas obiskali v sklopu mladinske izmenjave z NVO Podpora mladim Romom.

Lep praznični pozdrav, ekipa mariborskih kraljic

Foto: arhiv KU MB

Ptujska scena:

KAMRA

Na Ptuj smo zadnje čase rahlo poetični, kar se seveda lahko bere kot sarkazem, če smo bolj navihane narave, lahko pa kot dejstvo iz življenja, še posebej če povzamemo citat *Truth is like a poetry and most people hate poetry* iz izjemnega filma Velika poteza (The Big Short), ki na razvedrilen način osvetli vidike začetka finančne krize izpred parih let v ZDA. V glavnem, če še niste pogledali filma, se sprašujem, če si upate vzeti to urico in nekaj za tisto, kar nas bojda ponovno čaka – s kokicami v roki in v družbi brezdomnega. Vprašanje je povsem simbolično, razen seveda, če zmorete videti tudi preko simbolike.

Posebej se me je iz filma dotaknila misel enega izmed glavnih akterjev, ko pravi *No one's paying attention* in z njo oriše stanje družbe in delovanje sistema, ki je dovolil kolaps na nepremičninskem trgu in tako omogočil odkritje anomalij v celotnem finančnem sistemu ZDA, ki se je začel rušiti kot domine, in tako se je ustvarilo po vsem svetu na novo milijone posameznikov, družin, cestnih otrok, ki so ostali brez strehe nad glavo ali pa se jim je zamajal življenjski standard, ki jih je seznanil z izgubo delovnega mesta, z nezmožnostjo plačevanja vseh ali skoraj vseh mesečnih obveznosti, z odpuščanjem delavcev in propadom podjetij. Teh nesrečnih zgodb, ki kričijo, da je dovolj sistemskih ruskih rulet, za katere vedno znova odgovarjajo samo običajni posamezniki s svojimi življenji. O tem pišem, ker že skoraj leto dni poslušam, da se nam ponovno bliža kriza, hkrati pa se soočamo z

Foto: JN

izjemnim porastom novogradenj, nadzidav, dozidav, nakupov in prodaje starih in novih nepremičnin, kar se seveda pozdravlja in nam hkrati da misliti, koliko hipotekarnih in drugih kreditov živi. Realno gledano si brez kredita težko izpolnimo svoje ali če se poetično pošalim, sosedove želje. Kaj pa neprofitna scena? Kaj pa neprofitna stanovanja za vse tiste, ki jim tudi v času debelih krav kredit ni odobren ali zanj nimajo pogojev? Kaj pa neprofitna stanovanja za vse naše starajoče občane, ki bivajo tudi pri nas v zavetišču? V Večeru berem, da je na Ptuj zanimanje za neprofitna stanovanja veliko in da je na javni razpis za dodelitev neprofitnih stanovanj v najem prispelo 130 vlog, od tega se jih je na prednostno listo upravičencev uvrstilo 106, vendar pa fizično stanovanj še ni na voljo, saj, kot piše v Večeru, se zatika tako pri

izbiri lokacije za gradnjo kot pri denarju, ki ga v proračunu za te namene že leta zmanjkuje.

Ob teh informacijah se takoj postavim v čevlje starajočega se brezdomnega, ki biva pri nas, z zdravstvenimi težavami, z delovno dobo 39 let, ki za dobro jutro popije kavo na terasi zavetišča, ki smo jo skupaj z njim ustvarili, in tu in tam za zajtrk od kakšne nerazgledane mimoidoče dušice faše komentar, da je lenuh in da noče delati, a kljub temu ne klone nesramnostim in upa, da se bo tudi zanj našla nova pot, kljub očitno majhnim možnostim, da bi v krajšem času našel bolj ali manj varno streho nad glavo. Želi si, da se nova kriza ne bi ponovila, saj nimamo dovolj zavetišč, da o neprofitnih stanovanjih sploh ne govorimo.

Amadeja Kokot

PISMO MENI MLAJŠEMU

PISMO SAMEMU SEBI, KO SEM BIL STAR 25 LET

Dragi moj Taubi

Vem, da ti gre na jetra, ko ti rečem dragi moj, toda z leti se boš navadil tudi na to. Navadil se boš na vikanje in hkrati bežal pred njim. Navadil se boš, da te nekateri spoštujejo. Ne sprašuj me, zakaj. Najbrž je to življenjska kilometrina. Najbrž je to ... No, tega še po vseh teh letih ne vem. Vendar tako je. Vem tudi, da ti nikdar ne bo žal za vsa sranja, ki jih počneš sedaj. Toda vseeno bi se vsaj na trenutke lahko malo umiril.

Se spomniš tiste pizzerije, v katero si vlomil pred mesecem in si kot frajer dal peč pizzo in si natočil pivo? In potem sredi noči čakal sam v lokalu, da bo pizza pečena? Si bil frajer? Ne! Bil si bebec. Najbrž si bil preveč zadet, da bi dojel, da je le petdeset metrov stran policaj, ki je slišal, kako si razbil steklena vrata. Ampak vem, vsaka šola nekaj stane. Toda zdaj, po letih, ti povem, da te to ni nič spametovalo. Take bedarije boš še ponavljal. Pa kaj bi ti tvezil zdaj o tem, ker vem, da boš popizdil in vrgel to pismo v smeti.

Pa tiste sinočnje igle v parku, se spomniš? Najbrž ne, ker si bil preveč zadet. Ne bom ti težil, da nehaj s to usrano drogo. Ne. To boš čez nekaj let že sam dojel. Ampak kaj ti je bila ta igla tako pomembna, ko pa si že bil zadet. Osel Taubi! Ni škoda denarja? Saj dobro veš, koliko stane šut. Ti pa ga mečeš kar tako stran, v svoje žile. Pa saj nisi Chuck Norris, da bi vse to kar tako preživel. Aja, oprost, Chucka Norrisa še ne poznaš, ker v tem tvojem času še ni zvezda. Še trenira, revež. Raje se vrni na to tvojo iglo, preveč je bila in ti tako v šusu, da si svinjsko iglo pustil kar na tleh pred klopco. Kaj, če bi jo našel kakšen otrok in se zbodel z njo? Ne, na to nisi pomislil, ker misliti sploh ne zmoreš. In če bi se okužil? Hepatitis? HIV? AIDS? Ne poznaš? No, kmalu boš spoznal, a neka sila te ima tako rada, da ničesar od tega ne boš dobil. Čeprav se ti jebe za vse in še posebej zase samega.

Kaj si jedel včeraj, Taubi? Kaj boš jedel danes? Boš spet brskal po smeteh? Boš spet rabutal po mestnih vrtovih? Ti kar. Da le ne boš lačen. Vendar s časom se bo tudi to spremenilo. Prišli bodo časi, ko boš imel svojo sobo in ne boš spal na klopcah v parkih in po kleteh. Imel boš svojo hrano. Vem, zdaj boš rekel, da se mi je zmešalo. Ampak ne. Le vztrajaj. Ne misli več na samomor, ker ti ta ne bo uspel. Misli raje na to, da si boš zapomnil vsak trenutek svojega jebenega vsakdana. Vsako pizdario, ki si jo naredil ... in še posebej – tisto najtežje – vsak lep trenutek.

Se še spomniš svojega dekleta, za katero bi naredil vse? Ne? Si pozabil nanjo? Sta ti droga in alko požrla vse možgane? Brez skrbi, to je le trenutna pozaba. Čez leta ti bo spet okupirala glavo. Vem, da ti že težim ... toda poskušam biti kolikor toliko normalen, saj vem, da popizdiš ob vsakem moralnem nauku (in tako boš tudi, ko boš v mojih letih).

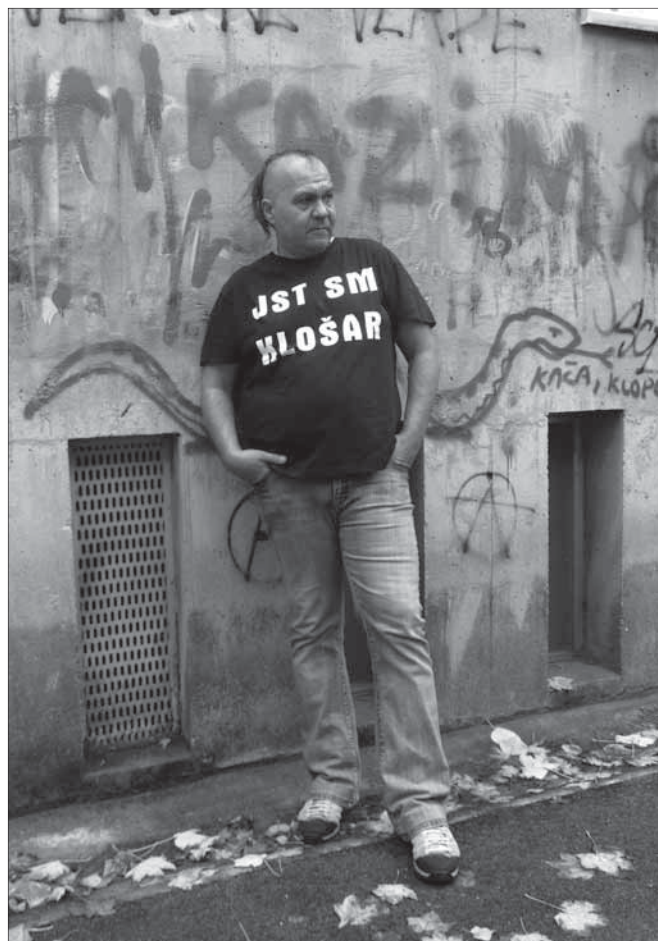

Foto: Jean Nikolić

Za konec pa le ... serji ga še naprej in uživaj svojo mladost do fundamenta, saj se na stara leta ne boš mogel več tako izživljati.

Aja, še nekaj. Vem, da sem ti s tem pisanjem že dosti načel tisto malo možganov, pa mi še ni dosti. Ko boš šel v kratkem v zapor, bodi pametnejši. Zelo dobro vem, kakšen si, ker sem bil takrat s teboj. Res, bil sem v tebi. Bil sem ti. Ne delaj preveč pizdarij za rešetkami. Bodi tiho in poslušen, tako boš lažje prišel skozi. Čeprav vem, da bereš to pismo površno in me imaš za bebca, pa te vseeno prosim, vsaj malo me ubogaj. Veš, pred kratkim sem prišel iz zapora in sem bil tam čisto drug kot v tvojih časih. No, časi se spreminjajo. Vendar (to boš šele spoznal) nespametna dejanja te naučijo dobre in trde lekcije za preživetje. Verjemi, Taubi.

P. S. Taubi, če imaš jajca, shrani to pismo in si ga preberi spet, ko boš star petdeset let. Kajti vse boš izgubil v svojem življenju, le to pismo čuvaj kot svoje oči.

Večno tvoj zanamec Taubi

VESTE, KOLIKŠEN JE MOJ INTELIGENČNI KVOCIENT?
ZGORNJI JE 132, SPODNJI PA 65.
TRIKRAT NA TEDEN MI GA ZMERIJO V BOLNICI.

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

3.3.2015

Danes ob 7:45 zjutri je mela Slovenska cesta tako hud spektakel! Imenovali se je Sara teče pred LPP kontrolerjem, ker nima para za urbano filat. Kera filmska scena! "Gospodična, boste šli z mano dol, tole bo kazen." Itak prijatu, že tko zamujam na pouk stor, pa anglo mam. Upraš kaj mi je bil pomembno, tale tvoj listek al moja prisotnost pr zorički.

Pomoje sm bla na Prešernovi isto sekundo ko sm iz busa stopla... tiii boš men kazen, a se ti zdi da mam keš še za to? A ti kr ledvico dam haha.

Sploh ne vem kje sm sekala, kako sm lahko tekla s strogano torbo, vem sam to, da bi zdej mogla bit upravičena od cooperja pr športni. Namest tega me je anglo uprašala.

Uglavnem, a ma kdo 20€ za mesечно?

POLET

Potovanje
slepih
oči
skozi
mrak
večnih
noči;

Izgubljen
v objemu
ljudi,
sive
grenkobe
obžrtih
laži ...

Tavajoč
po stopinjah
brezčasnih,
počasnih
korakov
se tujec
podí.

Gaj JC
klicsrca.com

MARINI, DUŠEVNI BOLNICI

MARINA, VEM, TAKO TRPKO BILO JE TVOJE ŽIVLJENJE,
NAJ VSAJ V PESNIKA VERZIH OSTANEŠ NESMRтна,
SE TE JE POLASTILA DUŠEVNA BOLEZEN ZAHREBTNA.

TUDI KAJ LEPEGA JE ZANESLO V TVOJE ŽIVLJENJE,
A ZAZNAMOVALO GA JE BRIDKO TRPLJENJE,
JE V TVOJIH TEMNIH, PRAV NIČ TEMAČNIH OČEH
SKRITO TUDI ISKRENJE, A ČUTIM, OČI TE IZDAJAJO,
PRI TEBI GRE NAJPRED ZA MOGOČNO POTRPLJENJE.

JE V NAMA OBEMA VELIKO HEROJSTVA,
OBA SI ŽELIVA LE ŠE MIRU, SPOKOJSTVA,
V MOJI PESMI, DRAGA MARINA, TI VEŠ,
MI TO VSAK DAN ZNOVA SPROTI POVEŠ,
JE ZAZNAVNO TAKO REK ŠUMENJE,
V TEMINAH DUŠE GROMOGLASNO GRMENJE,
NEMARA TUDI DALEČ ZRENJE.

BARJANSKI

JANNE
KARLSSON '17

ČUDEŽNI PRIPOVEDUJE

Ja, poimenovala sem ga kar Čudežni, ker je res neverjetno, v kolikih in kakšnih primerih je ostal živ. Vedno znova se je pobral, tako ali drugače se je zložil skupaj in nadaljeval.

Tudi sam se včasih sprašuje, kdo ali kaj bdi nad njim: »Sem kot mačka z devetimi življenji, nekakšno poslanstvo imam, ampak do danes še nisem ugotovil, kaj bi to bilo.«

Čudežni je zelo lepo vzgojen odrasel moški. Dober po srcu, prijazen, funkcionalen, nasmejan, razsoden in tisti, ki je vedno pripravljen pomagati. Zaveda se svoje šibke točke in občutljivosti na substance in žalosten je, ko mu spodrsne. Ker ko želi in se odloči, mu uspe.

Trudi se samega sebe izvleči iz spon odvisnosti. Včasih mu gre bolje, drugič malo manj, vendar ne obupa in si pomaga, kakor najboljši zmorej. Rad bi si ustvaril novo življenje. Je že čas. »Včasih ne opazim, kako hitro mineva.«

Čudežni, kako si prišel v prvi stik z drogo?

Hodil sem ven, se zabaval. In delal sem kot natak, čeprav nisem imel šole. Večkrat sem šel na kakšno fešto. Bilo je lepo, vendar se je začelo dogajati, da ko sem bil v tej družbi, so bile ženske pijane, ni bilo lepo, in potem so rinile v nas. Kakšna celo prosi, da jo pelješ domov. Saj vemo, kaj to pomeni. In potem smo se družili, kasneje skregali. In vedno več kregali in ... Ker mi to ni bilo več všeč, sem začel ostajati doma. Nekega dne sem odšel ven, iskat neko novo družbo. In znašel sem se na garaži pred svojim blokom. Bili so moja generacija. Mlad sem bil. Takoj sem opazil, da so snifali in igrali karte. Vsi so bili čisto zadeti. Tako sem prišel prvič v stik z drogo. Poskusil sem tudi jaz. To je bilo pač trendi in vsi smo uživali. Malo pa lahko, zakaj ne? Sem mislil tako, ja.

Drugič spet in bilo je moderno. Vsi smo vse probali, nisem šel niti v vojsko, ker je mama javila, da se sin drogira. Žal mi je, da nisem šel, želel sem iti. Pobegnil bi in se očistil, tako pa sem nadaljeval s tem ... Smo zbirali denar za drogo in tam se je vse začelo. In nadaljevalo. Vmes mi je umrl tudi prijatelj, moj sošolec. Veliko od teh ljudi je odšlo v komuno, nekateri od njih so brezdomci ali pa s(m)o celo doma, starši jih podpirajo in se borijo skupaj z njimi, nami.

Ker me je prizadelo, ko sem videl ljudi okrog sebe, kako trpijo in imajo fizične posledice na telesu, sem se odločil za zdravljenje z metadonom. S terapijo sem začel po treh letih snifanja. To je bilo pri mojih 20. letih. Veš, dokler mi niso povedali, kako izgleda telesna kriza, ko ne jemlješ droge, sploh nisem vedel, kaj to pomeni, ampak sem mislil, da tako pač reagiram na drogo. Kradel nisem nikoli. No, naredil sem kakšno bedarijo, ampak da bi pa kradel po trgovinah in ropal ljudi, to pa ne. In ker nisem hotel sodelovati, sem izgubil takratno družbo. Pil sem metadon in se očistil v treh tednih. Prenehal sem konzumirati kakršno koli drogo in bil čist devet mesecev. Potem sem nek dan spet srečal soseda iz najstniške družbe, padel spet v isto luknjo, dober dan, heroin!

In spet obdobje, ko sem nehal z drogo in se spet boril. Bilo je obdobje več let, ko je bila v giru koka, tri dni nič in spet malo in potem spet. Začaran krog, ki se je odvijal, ampak čez sedem let ... počila mi je žila, namesto na poseg sem hodil naokrog in potem sem izkrvavel. Padel sem skupaj sredi ulice, rešilec me je odpeljal v bolnišnico, saj nisem mogel niti govoriti več. Padec pritiska, niso našli niti moje žile, prazna žila so rekli. Infuzijo sem dobil, utež na dimlje, samo ležal sem. Dolgo. In ko sem se zbudil, nisem čutil potrebe po metadonu, drogi. Želel sem

Foto: Sandra Požun

začeti znova, pozabiti na to besedo. V telo sem dobil novo kri, svežo, in dva meseca sem preležal v bolnišnici. Hoteli so mi dati tudi metadonsko terapijo, ampak nisem želel, res nisem hotel, rekel sem, da mi ne rabi. Videli so, da pljuvam ven. Spet sem se očistil, odločil sem se, da ne bom več pil niti metadona, vendar sem ga, kot vidim danes, takrat pil na silo. Kaj jaz vem, zakaj. Naj bi moral. Takrat sem dobival previsoko dozo.

Teh zgodb na meji lastne smrti imam več. Zgodil se mi je pretep, ko sem se ob dveh zjutraj zbudil nag na Maliji sredi decembra, ko so me oropali in pobrali denar zaradi napačnega sklepanja, da je njihov. Pa ni bil. Res ne. Joj, te substance, ki zameglijo um ljudem. Kdaj tudi meni. Takrat ... skoraj sem zmrznil med trtami. Imel sem tudi pljučnico, dvakrat, visoko vročino in spet preživel v bolnišnici tri mesece. Komaj sem prebolel pljučnico, sem dobil bakterijo na pljučih, komaj sem se rešil.

Ko sem prišel iz bolnice, sem naprej pil metadon, po potrebi. Zdela se mi je, da sem dokaj v redu, po enem letu se mi pojavi tumor. Rastel mi je z enormno hitrostjo v predelu srčne zaklopke in potem sem bil na biopsiji. Nato se je zgodilo nekaj čud(e)znega in še danes ne vem, kako. Naročen sem bil na operacijo, in preden sem bil na vrsti, je tumor izginil sam od sebe. 5,2 cm velik tumor je preprosto izginil sam od sebe. Brez vsake sledi, ni ga več bilo.

Kolikokrat sem imel srečo? Velikokrat ali nekdo pač pazi name. Ko zdravniki vidijo moje papirje, se čudijo temu, kaj vse sem preživel in sem še kar tukaj. Zdaj sem doma, trudim se pomagati ljudem in sebi. Padem in sem v redu in spet podležem. Včasih veliko spim in poležavam, ne pijem metadona, potem spet spijem. In ... Preteklosti ne moreš spremeniti.

Danes sem žalosten, sprašujem se, zakaj ljudje vidijo slabo pri drugih, preden jih sploh poznajo. Sam se trudim izogibati družbi, za katero vem, da mi ne koristi. Včasih je težko, ker tukaj, kjer živim, poznam vse več kot 20 let. Kdaj ne morem iti samo mimo, čeprav vem, da ni ali pa ne bo dobro. Vesel pa sem, da me podpira družina, včasih in danes. Ko napredujem, to opazijo.

Čudežni, kaj pa prihodnost? Imaš morda kakšno željo ali cilj, kako naprej?

Želim si, da bi lahko redno delal, ko delam, sem odgovoren in se trudim, da delo dobro opravljam. Želim si, da se očistim droge. Morda me zanima Projekt Človek.

Tako sva zaključila pogovor, morda ga nadaljujeva ... kdaj drugič.

Tamara Andrašič

Gostujoči kolumnist:
Dario Zadnikar

FUGA

Foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Vsak poskus kritike medijev navadno vzbuja previdnost in pripravljenost na obrambo tako pomembnega področja. Poleg pravosodja naj bi mediji opravljali nadzor nad vsemi, ki kršijo temeljne vrednote družbe, zlasti če so zastopniki institucionalne moči, in tako prispevali k ohranitvi demokratičnega reda. Shema bi držala, če ne bi o njej dvomili, ker vrsta zgodovinskih dejstev kvari to idealno podobo. Takoj po Gutenbergovem izumu se je pokazalo, da je tisk sijajno orodje ne le za širjenje tehtnih spoznanj in izmenjavo stališč ter širjenje informacij, temveč prikladno sredstvo hujšakaštva. Letaki in pamfleti iz prve polovice 17. stoletja so netili eno od najbolj grozovitih vojn, ki jo je Evropa kadar koli doživela. Med ljudi se niso širili nasprotujoči si argumenti protestantov in katolikov, temveč praviloma najbolj nizkotna obrekovanja in pozivi k prelivanju krvi. Nič drugače ni bilo ob vsem toku moderne, ki se steka v naš čas. Tudi novi mediji se ne morejo upreti tej skušnjavi padca na najnižjo raven, kjer se ljudje odrečejo racionalni etični presoji in izkričijo svoje najnizkotnejše strasti.

Goebelsu je radijski medij omogočil dostop k vsaki nemški družini. Po drugi svetovni vojni je televizija postala poglavitni glasnik idej, a te so bile navadno ideje tistih, ki so nadzirali dokaj centralizirano tehnologijo. Zdi se, da je bil to idealen medij avtorskih režimov in ostre propagandne vojne v tedanjem razdeljenem svetu. Pred kakimi štirimi desetletji so se zgodili tehnološki premiki z informacijsko tehnologijo, ki je omogočala širjenje kabelskih programov, satelitske televizije, cenenih video in avdio tehnologij. Zdelo se je, da množica teh medijev ne omogoča več centralnega državnega ideološkega nadzora nad javnim mnenjem, kar naj bi prispevalo k demokratizaciji in širjenju človekovih pravic. Temu ne moremo oporekati, a vsaka akcija menda sproža reakcijo. Medijske korporacije so se začele obkrožati z zaščito »intelektualne lastnine«, ki je imela namen nadzora nad kulturno produkcijo in ne zgolj nad odtekanjem profita zaradi piratstva. V tem času se je dokončno odpravila ločnica med elitno in popularno kulturo.

Je to prispevalo k afirmaciji in dvigu ravni popularne kulture? Nedvomno. Je to prispevalo k širjenju komercializacije in upadu splošnega okusa? Tudi. Medijska revolucija je razprla kaotično in protislovno polje, kjer se vsakdo mora znajti brez »dobrohotnega« usmerjanja države, cerkve ipd. V devetdesetih smo si nabavili osebne računalnike, malo kasneje modeme, in zapluli smo po informacijskem pragozdu, ki so mu pozneje rekli internet. Čas je brzel, računalnike so zamenjali prenosniki, tablice, pametni telefoni, ure, kdo bi vedel, kaj še vse nam ne ponujajo Amazon, Ebay, AliExpress ... Kot da bi nam bile vse informacije dostopne in se soočamo z nekakšnim

technorajem in predstoječo e-demokracijo. V resnici pa gre za info kaos, v katerem se le redko kateri znajdejo, razen hekerji, ki blodijo po tej divjini, kot da bi bili na nekakšnem digitalnem Divjem zahodu. Starejši in tisti, ki se jim ne da ubadati s tehno igračami, čakajo vremensko napoved in večerna TV-poročila, kot da bi šlo za nekakšen nostalgičen ritual. Info kaos se je postopno civiliziral, bolje rečeno koloniziral, z različnimi Googli, Facebooki, Itunesi, Netflixi itn., v glavnem s programskimi prijemi, ki disciplinirajo in uravnavajo naš način sprejemanja in razširjanja informacij. Na tej točki je treba priznati, da prav to koloniziranje interneta omogoča totalen nadzor in manipulacijo. Lahkoten in uravnan dostop ter razširjanje informacij (Instagram, Twitter) pomenita tudi enostaven nadzor s strani podjetij, specializiranih za upravljanje »svobodne volje« ljudi. Storitve teh podjetij so dostopne vsem, ki imajo res veeleiko denarja. Javnost se tega zaveda, saj so informacije o manipulacijah z informacijami splošno dostopne. Manj pa se zaveda, da so sami že produkt teh manipulacij, ki se izraža v njihovi splošni neprizadetosti in pasivnosti. Današnji subjekt je dokončan skladno z izvirnim latinskim pomenom besede: podložnik.

Družbena omrežja so na eni strani proizvajalec normalnosti oziroma pasivnosti, na drugi strani pa leglo razširjanja fašističnega hujšakaštva. Obe plati sta komplementarni, kot nas to uči zgodovina (iz katere se menda nikoli ničesar ne naučimo). Zdi se, da je ta negativna plat toka informacijske revolucije priložnost za klasične, tiskane medije. Ti komaj še zdržijo konkurenco novih tehnologij. Pogosto po svoji krivdi. Ekonomski pritisk jih sili v kratkoročne ukrepe: zmanjševanje števila kvalificiranih novinarjev, ukinitve dopisništev, lokalne in globalne novice zamenja agencijski mainstream (Reuters), komercializacija in marketing zamenjata presodne in odgovorne ljudi. Neodvisnih medijev skorajda več ni, prepoznavno je, komu so se prodali. Tovrstni mediji postajajo nevidni, ker proizvajajo nevidnost.

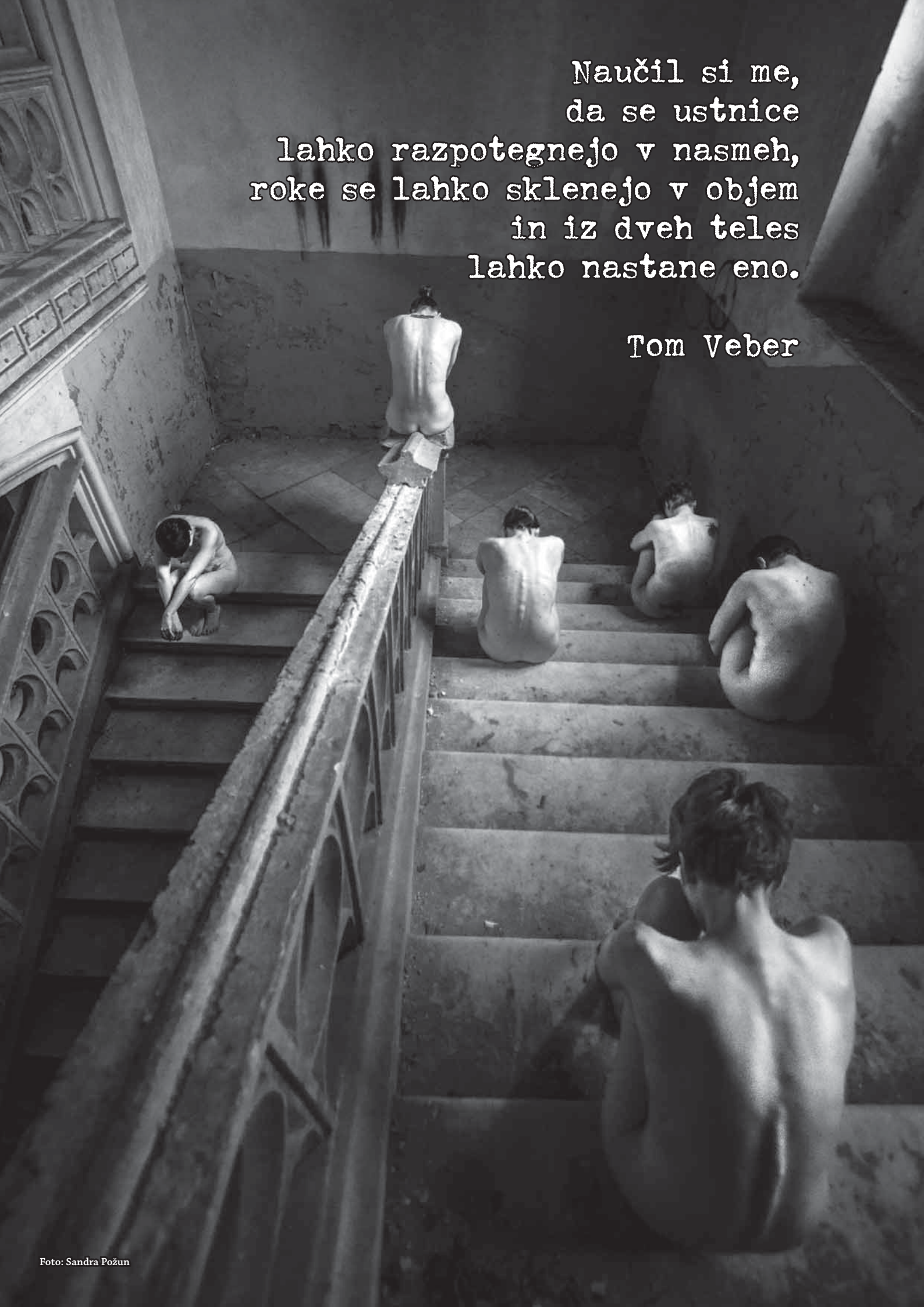
Na srečo so ljudje precej prilagodljiva vrsta. Vse možne manipulacije prej ali slej prepoznajo in nekateri se celo česa naučijo iz zgodovine, drugi pa prelishijo tehnologijo v svojo korist ali, še bolje, v korist skupnosti. Najdejo se še nekolonizirane niše življenja, neprodana ljubezen. Ves ta kaos preobilja nepovezanih informacij ali navidezne info urejenosti rumenega tiska in »fejst bukovih« omrežij je tu, da bi nas navidez povezal v kolektivni individualizaciji in izolaciji. Podreti in prestopiti je treba te e-ograje in omogočati prost dostop in gibanje, tako resničnim ljudem kot tudi humanim sporočilom. Iti drugam. Kamor nam ne morejo slediti. Skriti se. Pobegniti. Nenehno migrirati. Spet se ne pričakovano pojaviti.

ČE KLOŠAR UMRE V POZNI JESENI, GA POZIMI ZAGOTOVO NE BO ZEBLO!

GREGOR B. HANN

Naučil si me,
da se ustnice
lahko razpotegnejo v nasmeh,
roke se lahko sklenejo v objem
in iz dveh teles
lahko nastane eno.

Tom Veber

Kraljevi recenzor:

KINODVOR: SOLSTICIJ, 1. 11.

Midsommar *Arija Astera* je narativno in strukturno kopija njegovega prejšnjega filma *Podedovano zlo* (Hereditary). S predolgo, monotono in scenaristično nerazumljivo pripovedjo digresije ubije napetost, ki jo v filmu ustvarja. Medtem ko je *Podedovano zlo* vsaj ponudilo več elementov groze, Midsommar žanru ponuja zelo malo. V

njem se blede poskuša ustvariti vzdušje, ki se uniči v trenutku, ko se zaveš, da film traja že dve uri in pol in da se ne bo nič zgodilo. In to spoznate zelo zgodaj. Velika hvala Kinodvoru, da je meni in prijateljici na noč čarovnic omogočil ogled filma.

Špela

Foto: arhiv Kinodvora

022
KRALJEVI
ULICE

GLEDALIŠČE GLEJ: CAFÉ EVROPA, 24. 10.

Mladinska avtorska predstava, ki je nastala po intervjujih, pogovorih z mladimi iz številnih evropskih držav, je potekala v angleščini. Vmes je intimno povezana s sodelovanjem publike. Z besedilom, gibi in dobro glasbo poskušajo govoriti o ranljivosti mladih, ki znajo ali ne znajo paziti nase. Po mojem mnenju tudi delno o boleznih prehranjevanja. Rdeča nit predstave je *razpadajoči jaz v razpadajoči Evropi*. Posežejo v

eksistencialna, nenehno sprašujoča vprašanja o mladih. O družinskih odnosih, osebnih težavah, skratka notranjih in družbenih problemih, močno je poudarjena osebna nota. Vsega po malo ter *miks enolončnice* stanj in doživljanj igrajo Anna Andolšek, Laura Antončič, Manca Dečman, Almedin Kajtazović, Tina Malenšek, Kaja Savodnik in Nina Žerdin. »Moraš delat na sebi. Delat na sebi.« (Anže, 19 let).

Foto: Neža Oblak

Po mojem mnenju bi se dalo predstavo še dodobra dodelati.

Gleju se za vstopnici iz srca zahvaljujem.

Barbara Jozelj

SLOVENSKO MLADINSKO GLEDALIŠČE: NASPROTJE STVARI, 29. 10.

Gremo po vrsti. Če smo Slovenci zbalansirali dva (kao) igralca v parlament, je ekipa SMG skipala ves parlament in vso politiko v teater. Preprosto, ne. To bi bila sicer najkrajša recenzija, a vseeno to ne bi bilo to, če je ne bi še malo politično raztegnili. Sicer pa so to počeli tudi igralci z nami. Tisti njihov blabla, ki ga lahko vsak dan in ves dan spremljamo na televiziji. In kdo je kriv? Mi, ki to gledamo, saj so nam to vso predstavo lepo ponavljali. Kaj je sporočilo igre, jih 90 odstotkov ne bo znalo pojasniti, čeprav je bilo

tako lepo in jasno povedano. Že samo štrikanje. Štrikajo itak vsi politiki kot tudi kvazipolitiki, najebe pa volna (torej raja, ki voli vole). Če sem čisto odkrit, bi morali to igro odigrati v parlamentu, pa se bojim, da je tam 95 odstotkov gledalcev ne bi popolnoma nič razumelo. Kaj pa, če bi politike pripeljali v teater? Misijska nemogoče, saj nimajo časa. Skratka igra, ki gate trga. Tako zelo, da večina v dvorani ni niti vedela, kdaj je bilo igre konec. Pa saj je ni! Nadaljuje se v vsakdanjem življenju. Torej, v čem je bila poanta igre? V blablابلanju politične

Foto: Matej Povše

srenje. SMG-ju se za podarjeni vstopnici zahvaljujem.

Taubi

CVETLIČARNA: ADI SMOLAR (IN LETEČI POTEPUHI), 60 LET, 17. 10.

Za dve podarjeni vstopnici za koncert Adija Smolarja in Letečih potepuhov se iskreno zahvaljujem klubu Cvetličarna in tudi Kraljem ulice, ki so posredovali zame pri organizatorju dogodka. Koncert je bil odličan! Tudi prodajalka kart je bila izjemno prijazna. Hvala, ker ste nama ga omogočili. Vse vas lepo pozdravljam.

Klemen

KINODVOR: BOŽJA MILOST, 28. 10.

Zasnovana na resničnih dogodkih globoka drama Francois Ozona pripoveduje zgodbo o treh moških, ki so združili moči in našli izjemen pogum, da so preko ustanovljene podporne skupine za žrtve spolnega nasilja, ki ga je nad njimi izvajal lokalni zelo priljubljeni duhovnik, javno spregovorili in tako razkrinkali cerkveno svetohlinstvo in se osvobodili dolgo zamolčane resnice. Premišljeno odigrana drama se hitro odvija in nazorno predstavi dejstva tega grozljivega primera ter zastrašujoče in srce parajoče posledice, ki so

žrtve že od rosnih mladostniških let hudo zaznamovale in navsezadnje zaznamovale tudi njihove družine. Cerkev je za grozljiva dejanja vedela, jih spretno omiljevala – »Bog, oče, nas ljubi« – ter jih pometala pod preprogo. Začetnim trem ustanoviteljem podporne skupine se zelo hitro pridruži večje število žrtev, med njimi so tudi zdravniki, bankirji ... A ker so se posilstva dogajala petindvajset ali celo več let, preden je bila uradno podana prva prijava, je velika večina teh primerov zastarala. Naposled se le najde mlajši moški,

Foto: arhiv Kinodvora

čigar primer ni zastarel. V pričakovanju duhovnikove obsodbe je sodni proces napet in razkriva še večje število žrtev. Kinodvoru se za vstopnici najlepše zahvaljujem.

Špela

CANKARJEV DOM: NE JOČI PETER, 9. 9.

Ko sem nekaterim omenil, da grem v CD gledat Ne joči Peter, so me čudno gledali, češ ta film je že star in tako zlizan, da se ga niti videti ne da več. Pa ni tako, je v novi digitalizirani verziji. Zakaj že? Ni škoda časa in denarja za prenavo starih partizanskih filmov? Nikakor, če gre za našo zgodovino. Narod brez zgodovine pač ni narod. In pokojni Štiglic je naredil ta film za vse čase. Zimzelen, nesmrten črno-bel film. Praktično partizanska komedija ali, še bolj točno, otroška partizanska komedija. Za vekomaj. In kako da je taka zlizana verzija

napolnila Linhartovo dvorano? Kaj pa Bach, Beethoven? Mar jih ne poslušamo še po več kot sto letih? Ja, točno to je to. Nostalgija se vrača, še posebej ob stoletnici režiserjevega rojstva. Neprecenljivo. Igralci ... Šugman je bil nezamenljiv. Denimo, ko v gostilni skozi okno zagleda Nemca in naredi faco ala Jack Nicholson. Ali ko je pral kozarce kot Charlie Chaplin v modernih časih. Sotlar in Rozman. Uf, ta stara dobra imena. Scenarij, da gate trga. Ne vem, kolikokrat sem že videl ta film, ker nisem štel. Vendar bi ga gledal

Foto: arhiv Slovenske kinoteke

še enkrat. Sploh ko ga gledaš na tako velikem platnu – posebej Petr(čk)a. Cankarjevemu domu se zahvaljujem za vstopnici.

Taubi

FESTIVAL ZLATA PALIČICA

Zlata paličica: 18. festival najboljših gledaliških, lutkovnih, dramskih, opernih in baletnih predstav v Sloveniji v preteklih dveh letih s sedemnajstimi različnimi uprizoritvami po Ljubljani na lokacijah Cankarjev dom, SNG Opera in balet Ljubljana, SNG Drama Ljubljana, Lutkovno gledališče Ljubljana in Plesni teater Ljubljana. Odrske igre poklicnih igralcev_k je vredno pohvaliti. Samozavest in izrazne poteze skoraj čarobnega vživljanja v like, ki jih predstavljajo, in tako ustvarjalno žilico približujejo mlajšim, da poskusijo po svoje razumeti scenski pomen igre in igralskega poklica. Festival, ki poteka vsaki dve leti, si vztrajno prizadeva slovenski družbi predstaviti najprodornejše ustvarjalne misli in ideje, ki v celotni sliki izžarevajo

njeno kulturo, vzdušje in dejstva. Predstave so namenjene otrokom, mladostnikom, šolarjem in njihovim družinam ter seveda tudi vsem, ki še poznajo in negujejo otroka v sebi, zato je obisk prijetne predstave vedno dobrodošel za sprostitev telesa in duha s takšnimi ali drugačnimi znanci. V tokratni Zlati paličici si je javnost ogledala naslednje igrane vsebine: iCankar, Virginija Volk, Peter in volk, Čarovnik barv, Lepo je biti Koprčan, Peter Klepec ali kako postaneš pravi junak, Kako zorijo ježevci, Seansa Bulgakov, CTRL.SHIFT.ESC., Misterij sove, Ščeper in Mba, O belem mucku, ki je bil čisto črn, Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa, Rožnati trikotnik, Nekje drugje in Tuntu. Omenjena gledališka dela so nastala v produkciji Cankarjevega

doma, Gledališča Koper, ŠKUC gledališča, Zavoda Kolaž, Zavoda Margareta Schwarzwald, SNG Maribor, Lutkovnega gledališča Maribor, Mestnega gledališča Ptuj, Hiše otrok in umetnosti, ki streho nad glavo nudi še otroškemu lutkovnemu gledališču Zapik, FRU FRU-ja, Plesnega teatra Ljubljana, SNG Drama Ljubljana, SNG Opera in balet Ljubljana, AGRFT, lutkovne organizacije LOFT, Lutkovnega gledališča Ljubljana in francoskega centra TJP.

Zlata paličica pa ni samo festival odrskih umetnosti, ampak tudi stalna internetna platforma, namenjena opisu in pregledu domače gledališke, odrske, plesne ter lutkovne umetnosti.

Jan Omahne Femec

PO ŠTIRIDESETIH LETIH PANKA, 1977–2017, ALI GOSPODJE TOVARIŠI, TOVARIŠI GOSPODJE, JAZ VAM NE VERJAMEM: ELITIZACIJA SCENE IN IZDAJA PANKA, 11. DEL

Šli smo skozi zgodovino pank a zadnjih štirideset in več let, šli čez britansko, ameriško in jugoslovansko sceno, šli čez pank v islamu, se *psihoanalitično* spotaknili ob nekaj najpomembnejših bendov. Tako da se sedaj vračam k vprašanju *pank nekoč in pank danes ter pank kot del alter scene*. Sodeč po obširni obstoječi dokumentaciji sklepam, da je bil pank v splošnem pomenu brez dvoma krik delavskega razreda. Krik, ki je naznanjal vrnitev k uporju družbe, ki se je začel že v šestdesetih z do tedaj še nikoli videnimi milijonskimi protivojnimi demonstracijami (predvsem v ZDA) in masovnim protirasističnim geslom.

Politika in miselnost družbe se v zgodovini človeštva nikoli nista tako bliskovito spreminjali, to se je nadaljevalo nekje do let 1969–1970, dokler tega ni globalno zatrl sistem elit. Vse to je bila brez dvoma zasnova za pank gibanje. In vendar je delavski razred, ki je na nek način simbol vsega, izdal pank. Ravno ta delavski razred je, kjer koli se je pojavil pank, z zgražanjem kazal s prstom nanj, ko bi moral v resnici kazati na sistem in družbo.

Ko omenjamo pank, ne moremo mimo alternativne oziroma *underground scene*, izraza sta se po moji oceni pojavila nekje istočasno. Ravno pank je bil glavni segment alter scene, poleg seveda novega vala, avangarda, industrialna, feminizma itd. A če so bili tedanji akterji pank oziroma alter scene otroci delavskega razreda in pogosto vojnih lic, so akterji današnje alter scene zelo pogosto otroci srednjega ali celo višjega razreda, na nek način hrepenijo po uporju, a ravno ta upor je tako prazen in patetičen, da je to zgolj dodajanje nečesa k lažnemu imidžu oziroma maski, pod katero se pogosto skrivajo. Z drugimi besedami, ravno originalni pankerji so v veliki meri in v času tranzicije (v našem primeru) sami postali del sistema, proti kateremu so se vneto borili na zelo različne načine. Njihovega izročila njihovi otroci in celo vnuki pogosto niso sposobni prenesti naprej, morda tudi zaradi elitizacije alter scene.

Ko govorimo o elitizaciji, je tu skupina ljudi, ki deluje na različnih prostorih bivše države, se celo povezuje s politično elito, dela festivale, ki jim je pogosto glavna skrb zgolj zaslužek, forsirajo večinoma iste bende, ki so največkrat bližje mainstream kulturi, a je vse nekako zavito v celofan alternative.

Obenem se izogibajo surovim avtentičnim zadevam, ker bi te škodovala njihovemu zaslužku in interesu. Nikakor pa ne zanikam, da je na naših prostorih še nekaj klubov, ki še vedno delujejo po principu DIY (*do it yourself*), torej v pravem alter underground duhu, a jih je čedalje manj.

Nadeval bi nekako takole: »Če si nek razvjen *kuracpalac* novega tisočletja z recimo gimnazije Poljane in sanjaš o pank uporju, ga boš najbrž našel v subkulturi, ki pravzaprav zanika svoj obstoj.« Hipsterijada, prazna generacija, bi si lahko samo želela, da imajo tak upor, tako moč, a ravno okolje, iz katerega izhajajo, jim že v samem startu govori, če bi sami postali punkerji, bi se morali začeti boriti predvsem s samim seboj in svojimi privilegiji. Če to ni *joke* – o kom pravzaprav sploh govorim? Saj ne obstajajo, zanikajo svoj obstoj, nihče namreč noče biti hipster. A zakaj jih sploh povezujem s pankom? Ker ravno oni ponazarjajo *kul je biti punker*, to je pa tudi vse. Po tem stavku se vračam k besedi prazni, prazna generacija, *blank generation*, kot so jo ironično napovedali Richard Hell and the Voidoids leta 1977 z istoimenskim albumom, ki je bil velik vpliv Pistolsom. Če so to besedo takrat omenjeni ljudje uporabili ironično in imeli sami ogromno za povedati, je ta izraz praznega najbrž najbolj idealen za mnoge današnje akterje, akterje digitalizirane, retro generacije, ki svoj upor doživljajo preko YouTube ali Facebook revolucije.

Tega ne bi mogel reči za dokaj razvito svetovno underground pank hardcore sceno, ki je pravzaprav pank duh nekako preoblikovala bolj v hardcore smer nekaj let zatem, ko je pank skoraj postal del mainstreama. Sicer je tu pohvalnih dosti stvari, predvsem to, da sta na teh festivalih nizka vstopnina in večja sproščenost, a ne morem mimo tega, da se žal mnogi akterji in mnogo upora izgubijo prav z radikalno uniformiranostjo, imidžem in najbolj hard glasbo, na žalost tudi pogosto v zaprtih krogih, tudi glasbeno. V bistvu si večji upornik, če najdeš način, kako kontrirati ali provocirati te skupine. Najbrž je provokacija odvisna od samega posameznika, a še zdaleč to ni samo brutalnost in provokativen tekst.

Diego Menendes

Foto: Robert Anasch, Unsplash

Izza rešetk:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjenega, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Četrtek, 14. maj

Danes je prišel na obisk Goran iz Kraljev. Lepo, čeprav sem si bolj želel ženskega obiska, moške že tako gledam po ves dan, da bi se mi le oči spočile. Ampak obiski so zlata vredni. To so trenutki, ko z glavo lahko človek pobegne na svobodo. Sveže novice, kaj se dogaja zunaj s tistimi, ki jih poznam. Pa tudi pogovor o življenju, kar v sanatoriju praktično niti pod razno ni izvedljivo. Dobro, saj vsakdo na obisku vpraša, kako živim za rešetkami. Pa bi tako moralo biti vsakomur jasno, da tu ni kot na svobodi.

Živeti v sanatoriju je, kot da bi sedel poleg naftne vrtine in prižgal cigareto za cigareto. Na smeh mi gre, kadar imajo obisk drugi. Ne gledajo toliko na bližino obiskovalcev kot na to, koliko in kaj so jim prinesli. Kako otročje. Res. Takšen

sem bil kot otrok. Kadar je prišel kdo na obisk k nam, sem vedno gledal, kaj mi je prinesel, in če ni bilo nič, je šel nos do kolen. Taki so tipi tu. V njihovih glavah je čip, ki jim pravi, da so le zato, ker so zaprti, upravičeni do daril in denarja od svojih bližnjih. Ha! Kako pobožne sanje. Zanimivo pa je tudi po obisku, ko se vrneš v sobo. Takoj vprašanja, kdo je bil. Kaj sta govorila? Kaj ti je rekel? Če pa je bila ona in ne on, so takoj še dodatna vprašanja: Si jo? Bi jo? Jo boš? Tako lahko pride do dolge debate, ki sicer nekaterim krajša čas, samo žal tako neumna vprašanja, da me ne pritegnejo. Tako se jaz takoj po obisku le vržem nazaj na posteljo in nadaljujem z branjem, kjer sem končal pred obiskom. Ko letijo vprašanja z vseh strani, odgovarjam le z da, ne in ne vem. Tako jim dam jasno vedeti, da mi ni ravno do pogovora o tej temi. Eni to razumejo prej in drugi kasneje, glavno je le, da razumejo.

Tako nastanejo ti obiski, ki naj bi bili nekaj samoumevnega in normalnega, prav veliki dogodki – kot državni obiski za naše oblastnike. Čeprav, roko na srce, zame so morda celo več. Vem, da zunaj nisem pozabljen. Vem, da nekdo misli name. Vem, da še je življenje.

Taubi

025
KRALJI
ULICE

MLADOLETNIK Z MALO SREČE

Govoril sem z N. N. ali PD Radeče, kot je rekel, naj ga imenujem. Do tu je vse prav. A kdo je pravzaprav on? Zapornik? Obsojenec? Gojenec? Ne. Uradno je mladoletnik na prestajanju vzgojnega ukrepa. Najbolje bo, da uporabim besede direktorja Prevezgojnega doma Radeče: mladoletnik z malo sreče. V intervjuju bosta ostali besedi dom in gojenec, ker mi je tako bližje in bolj razumljivo. V Prevezgojnem domu Radeče je zaradi velike tatvine preživel tri leta.

Na kaj pomisliš ob besedi dom?

To je ustanova, ki ti vzame svobodo in lastno razmišljanje. Drugega se ne da povedati ali pomisliti ob tem.

S kakšnimi težavami si se srečeval v domu?

Zaposleni mislijo, da bomo delali tako, kot oni zahtevajo. Tudi stvari, ki jih sploh ne potrebujemo. Sistem je popolnoma demoliran.

Sogojenci?

V redu tipčki. Razumni ... samo so še otroci.

Si se razumel z zaposlenimi pazniki, pravosodnimi policisti, strokovnimi delavci in zakaj?

Z nekaterimi da in z nekaterimi ne, kot je človeško normalno.

Razumel sem se s tistimi, ki so se postavili tudi na našo stran in pogledali na stvari z realnimi očmi. Z drugimi pa se nisem, ker so mislili, da so boga za jajca prijeli.

Kako so ti minevali dnevi za rešetkami?

Sprva zelo počasi, potem pa vedno hitreje, in tudi dan mojega odhoda na svobodo je prišel hitro.

Kaj si razmišljal tik pred odhodom na svobodo?

Razmišljal sem, ali bom sploh lahko zaživel normalno življenje, ali mi bo uspelo in ali bom spet zabredel v težave.

Kako živiš na svobodi?

Imam redno zaposlitev, družim se s prijatelji, a še vedno se prilagajam na življenje zunaj štirih zidov, kjer sem preživel tri leta.

Kaj svetuješ bralcem in bralkam?

Dragi bralci, drage bralke, sporočam vam, da se vse da, če se hoče. Nikoli ne obupajte! Okoli vas so tudi ljudje, ki vam bodo pomagali. Kot meni tete študentke iz društva Ekvator.

Intervju opravil Taubi

ZAKON BREZ LJUBEZNI JE KOT JUHA BREZ SOLI.

ČRTOMIR CLONSKY

RAZVEDRILO

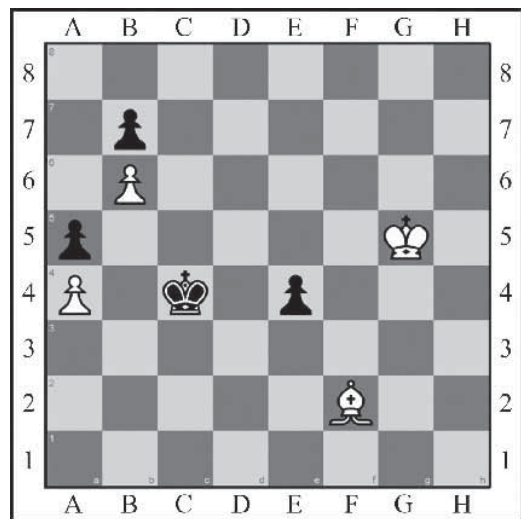
KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre Boris Spassky (beli) – Bobby Fischer (črni), svetovno šahovsko prvenstvo 1972, Reykjavik, Islandija.

Na vrsti je beli. Po četrti potezi črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

(SMS) KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI (SMS) KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. OB VSAKRŠNI URI JIH LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128, NA UREDNISTVO@KRALJULICE.ORG ALI NA NAŠ FACEBOOK PROFIL. VABLJENI K KOMENTIRANJU!

E-sporočilo, 24. 10. >> Spoštovani! Sedim na balkonu, pijem kavo in berem zadnjo izdajo Kraljev ulice. Tema in članki »Nekdo drug« so enostavno odlični! To sem vam morala povedati. Lep vikend in še veliko takšnih ustvarjalnih biserov. Slavica iz Maribora

Facebook, 30. 10. >> Sedim v avtu in čakam ženo, da pride iz trgovine. Mimo prisopiha ?#@*%! z eno škatlo in torto na vrhu. Odloži oboje na streho avta, išče ključe in jih končno najde. Račun zmečka in ga vrže na tla. Študiram, ali naj grem ven in mu poberem račun, saj je parola vklopi razum in vzemi račun, pa ugotovim, da ne bo haska, ker mu manjka prva polovica parole in bi bil potreben drugačen postopek. Pa se mi ne da ... V retrovizorju opazim dekle, ki zavito v bundico in kapo s prezeblimi rokami ponuja Kralje ulice. Je nevidna, ljudje hodijo mimo, kot da je ni. Izstopim in grem do nje ter ji dam dva evra in enkrat to čudo od cajtnega tudi zares vzamem. Po navadi ga ne, da imajo malo zaloge za naprej. Hvala, lep dan vam želim, je bilo kar prijetno slišati. In seveda doma prelistam te KRALJE in ugotovim, da je to trenutno najverodostojnejši cajtni v naši preljubi Sloveniji. Celo kos poezije notri je za razmislek (Nova krila, Barjanski, KU #162, str. 18., op. ured.). Imel sem tudi dokaj zabaven dogodek. Ko sem se enkrat drugič malce zapletel v pogovor s članom društva, je pristopilo dekle in dalo vsakemu evro. Seveda sva bila oba presenečena in vesela, rezultat pa je bil, da sem se odpeljal domov, in ker je bil mraz, sem kralju pripeljal nazaj eno svojih odveč bund. Lep dan je nastal. Sajni res Paje

E-sporočilo, 6. 11. >> Pozdravljeni, Kralji ulice, pozdravljeni, Gospod z veliko začetnico, član društva #685. To soboto, 2. novembra, je naneslo, da sem čakal prijateljico pred trgovino na Cesti na Brdo. In saj veste, ko čakate, se čas vleče neskončno dolgo. A tokrat ni bilo tako. Z občudovanjem sem gledal zgoraj omenjenega člana, kako je prijazno, optimistično pozdravljal tiste, ki so prihajali in odhajali iz trgovine. Zlasti odhajajočim je vsem po vrsti zaželel lepo in prijetno soboto. S toliko optimizma, da mi je res to soboto naredil lepo ... in to je lepi del; saj veste, vedno je vprašanje, ali pričeti z lepo ali slabo novico. Sam sem optimist in sem s tem tudi začel.

Žal za lepo novico pride tudi slaba. Opazoval sem someščane, kako so se odzivali na to prijazno pozdravljanje, željo po lepi soboti ... Sam je doživljal klavrn odziv, nisem mogel verjeti, kako so se kupci medlo odzivali, bolj neodzivali, stiskali glave med ramena, se delali, da jih ni

tam, pa nihče ni od njih zahteval, da kar koli kupijo ali dajo prispevek za Kralje ulice. Ne, LE KULTUREN ODZIV je bil potreben, pogledati v oči in se zahvaliti za lepo željo, le odzvati se, halooo. To terja osnovna kultura.

Neverjetno je, koliko poguma je imel g. član – žal samo številka, #685 (Robert Močnik, op. ured.) –, da ga tako medlo odzivanje someščanov ni vrglo iz tira, mu vzelo poguma, volje. Spoštovanja vredno. Meni se je vtisnil globoko v srce, mi naredil lepo soboto, a vseeno je ostal grenak priokus, da živim med takšnimi someščani, ki ne poznajo osnov kulture.

Naj dodam še, da v tistem času ni nihče kupil Kraljev ulice! Moj globok priklon članu #685. Veliko podobnega poguma vsem vam. Joc 52

P. S. Čestitke Špeli R. za odličen uvodnik v številki 162, ki se je ponujala to soboto.

11. 11. >> Pozdravljeni! Sem iz kraja Zreče in pazim vnuka v Slovenski Bistrici. V septembru sva šla na sprehod do Spara. In tam je stal nasmejan gospod in ponujal vaš časopis. Vnuka je zanimalo, kdo je ta gospod, in sem mu razložila, da ne fehta denarja, ampak si s prodajo časopisa kupi hrano, da lahko preživi. Vnuk je imel 2 evra, da si nekaj kupi v trgovini. Podal je denar gospodu in dobil časopis. In tudi jaz sem nekaj primaknila. To se mu je zdelo zelo lepo. Komaj je čakal naslednji mesec, da kupi časopis. Danes je prišel vnuk k meni na obisk in mi ves srečen dal časopis in rekel: »Babi, včeraj sem kupil od onega gospoda časopis.« Jaz ga preberem od prve do zadnje strani in tudi križanko rešim. Nato ga dam sosedu, ki ga je zelo vesela. Zelo zanimive zgodbe. Lahko bi razširili prodajo še v druge kraje. LP. Cilka in Vito

11. 11. >> Pozdravljeni! Gospod pri Qlandiji v Mariboru mi je danes polepšal dan. Ob vstopu me je prijazno pozdravil, sem se že odločila, da nazaj grede prvič kupim izvod revije. No, ob odhodu me je zaradi težke torbe spet prijazno ogovoril in malo sva se nasmejala. Zelo prijeten gospod. In časopis nosi res dobre vsebine. Hvala za ves trud in le tako naprej. Valentina

12. 11. >> Pridružujem se mnenju gospoda v novembrski številki, ki je pohvalil prodajalca pred Hoferjem v Kranju. Tudi jaz z veseljem kupim časopis pri njem. LP. Breda

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK:

PONAVLJANJE OZIROMA DREAMLAND

PREMESTITEV SAVSKEGA MOSTU V PARK

Foto: Miloš Stošić

Za potrebe luksuznega projekta Beograd na vodi je prišla mestna oblast na idejo, da premesti funkcionalen most, zgradi novega, modernjšega, starega pa prestavi v park Ušće. Most tako ne bo več služil svojemu namenu, temveč bo postal okras parka. Tako imenovano javno glasovanje je bilo prirejeno, saj pri tem ni bilo možnosti, da bi most ostal na svojem mestu. Beograd bi v tem primeru lahko obogatili s še enim več kot potrebnim mostom, ki bi spajal Staro jedro in Novi Beograd.

ŽVIŽGAČ V ZAPORU: PO PRITISKU MEŠČANOV PRESTAVLJEN V HIŠNI PRIPOR, TOŽILEC JE ODSOTEN.

Žvižgač Aleksandar Obradović, ki je opozoril na nezakonitosti v tovarni orožja Krušik v Valjevu, je še vedno v hišnem priporu: »Vse, česar koli se dotaknete v Krušiku, je gnilo. V vse je vpleten sam vrh oblasti, ki se je zapletel v trgovino z orožjem in iz orožarske industrije sesa denar, ki delno konča v privatnih žepih, delno pa v strankarskih fondih.«

<https://www.danas.rs/drustvo/obradovic-vrh-vlasti-isisava-drzavni-novac-kroz-trgovinu-oruzjem/>

DREAMLAND.

Foto: Miloš Stošić

Cirkus kot tak.

OBNOVA PRAVKAR OBNOVLJENEGA TRGA REPUBLIKE

Foto: Miloš Stošić

V KU #161 sem vam predstavil obnovljeni Trg republike brez kolesarske proge. Po prvem deževju se je obnova sfžila in kocke so morale ven na ponovno zlaganje. Nejasno je, koliko denarja iz proračuna bo obnova obnovljenega trga terjala. Veliko je nejasnosti ...

Foto: Miloš Stošić

ZRAK DIŠI PO NOROSTI

Delo Milice Rakića sem povzel kot simbol vseh norosti, ki jih je čutiti v Beograjskem zraku (prav tako kot v celi Srbiji). Beograd je bil v mesecu oktobru namreč nekajkrat proglašen za najbolj onesnaženo mesto Evrope.

Prevedel Jean Nikolić

PISMA BRALCEV_K

Občudujem tako Ninno Kozorog kot vse vas, da vam ne zmanjka entuziazma in volje, saj tudi sam doživljam »krizo«. Krizo, ker vidim, da proračun 2020/21 vsebuje postavko za gradnjo novega mega zapora v Dobrunjah in širitev KPD IG. Več kot sto (menim, da 140) milijonov vredna naložba. In kaj je na vsa moja strokovna tolmačenja naredila ministrica za pravosodje dr. Andreja Katič? Enostavno je z 2. septembrom 2019 ukinila v zaporski statistiki tabelo o strukturi zaprtih oseb in je zdaj strokovno utemeljevanje praktično nemogoče, saj so bili predlogi prvenstveno usmerjeni v neorganiziranost zaporov. Žal tudi Delo in Večer več ne objavljata mojih prispevkov, morda spet po sprejemu proračuna 2020/21, v smislu psi lajajo ...

S spoštovanjem in lep pozdrav vsem, še posebej dr. Ninni Kozorog.

Marjan Čander, Hoče

V preteklih mesecih nam je uspelo dokazati, česa smo zmožni, ko človek potrebuje pomoč. Na vseh možnih družabnih omrežjih je bilo te dni vidno skrinšotanje svojih ekranov, kot dokaz komu? Samemu sebi, da ste pomagali? Kot dokaz

drugim, da ste dobri? Okej, se strinjam, namen je pomemben. Pomagali smo Krisu.

Ampak veste, koliko ljudi je potrebnih minimalne pomoči? Na primer naši kralji ulice, ki v vseh vremenskih razmerah stojijo pred nakupovalnimi centri in nam iskreno podarijo nasmeh in toplo besedo, ne glede na to, kakšen dan so imeli, in ne glede na to, da jim deset ljudi pred vami ni izkazalo pozornosti. Vi pa greste brez slabe vesti mimo zatopljeni v svoje skrbi, nekateri tudi brez odzdrava. Revija, ki vam jo ponujajo, stane evro, to vas stane ene kratke kave. In revija izide enkrat mesečno. Torej, evro na mesec in topel nasmeh, in ta malenkost vam bo dala prijeten občutek, brez potrebe, da komur koli dokazujete, da ste to naredili. Do sedaj so bili vsi moji »kralji in kraljice« dobrovoljni in zgovorni, moj kralj izpred nakupovalnega centra Mercator Pobrežje pa mi je celo podaril rožico. Saj veste, kako pravi babičin rek: »Kdor ima malo, bi še tisto malo delil s tabo, kdor ima veliko, želi še več.«

Verjetno pa ste sami podobnega mnenja kot jaz, brez evra vas ne bo nič manj, saj berete ta članek iz revije, za katero verjamem, da vam jo je izročil_a vedno nasmejani_a kralj ali kraljica.

Bodite prijazni. Malenkosti lahko spremenijo našo in njihovo prihodnost.

Mateja Krajnc, MB

NEPROFITNA ORGANIZACIJA

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA SO. P., POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA PRESELIMO VAS

Nudimo:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽO IN MONTAŽO POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

Pokličite 059 010 075 med delovniki od 8.00 do 16.00.

NEVID(E)NA LUBLANA

Vodniki_ce z brezdomno izkušnjo vam preko pripovedanja zgodb predstavijo večplastnost brezdomstva in svoje izkušnje z ulice.

Pohod poteka v manjših skupinah 3–10 oseb. Traja 1,5–2 uri. Prispevek za turo po osebi znaša 6€ za dijake, študente, upokojene in nezaposlene ter 8€ za zaposlene. Možna je tudi individualna tura za katero prispevek znaša 15€.

Pridružite se nam pri odkrivanju drugačne Ljubljane.

DOBIMO SE PRI SIDRU NA KONGRESNEM TRGU, TORKI OB 10.30 IN PETKI OB 16.30.

ZA PRIJAVO NAM PIŠITE NA:

- TURE@KRALJIULICE.ORG

- FACEBOOK NEVIDENA LUBLANA

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam boste našli lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihotričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu avgustu zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehrabene izdelke,
 - društvu LAJKA za hrano za pse in mačke,
 - zavetišču Ljubljana za izdelke za osebno nego,
 - zavodu HRČEK za oblačila,
 - društvu HUMANITARČEK za vitaminska prehranska dopolnila,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - OŠ BEŽIGRAD za kruh,
 - NZS za vstopnice,
 - NK OLIMPIJA Ljubljana za vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00.
Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejem tudi rabljene računalnike.
Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (baloň) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejam grobove v Ljubljani.
Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

MIKLAVŽ IN PARKELJ STA DOKAZ KOLABORACIJE DOBREGA IN ZLEGA.

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

							PRIJETEN, ZADOVOLJEN OBČUTEK, NPR. PRI JEDI		USLUŽBE- NEC, KI DELA IZRAČUNE	TEHNIČNA NAPRAVA, KI DELUJE SAMO- STOJNO	KRAJŠA OBLIKA ZAIMKA KATERI	REDKEJŠE MOŠKO IME (IZ: JANE)	HUZARSKO VOJAŠKO POKRIVALO
							FIGURA PRI ŠAHU						
							GMOTA SNOVI, KI SE VALI PO POBOČJU, PLAZ						
							NIZEK ŽENSKI GLAS				EDVARD KOCBEK		
							ZUNANJI DEL DREVEŠ- NEGA DEBLA						
							ZACETNIK SLOVEN- SKEGA ALPINIZMA (HENRIK)					SVETLEČA MORSKA RIBA (DVE BESEDI)	GLAVNO MESTO GANE
SESTAVIL JOŽE PETELIN		SLAVNI IT. TENORIST (MARIO) MESTO V ITALIJI											
ŽUŽELKA Z DOLGIMI NOGAMI; TUDI ATLETINJA V ENI OD ŠTIRIH DISCIPLIN	PLAZILEC, KI SPRE- MINJA BARVO KOŽE	IGRALKA NA MANUŠE PIHALO	SVETIŠČE BOGINJE ATENE NA AKROPOLI	ORANJE	IME IGRALCA MARVINA	TELESNO SKLADNO RAZVITI MOŠKI	POLOŽAJ PRI ŠAHU LJUB- LJENEC			LOJZE KOS DOPIS, OKROŽNICA			
ALKALOID V VOLČJI ČEŠNJI									NEKDANJI RUSKI MONARH				
IGRALEC V MESTNEM ZABAVIŠČU									IME IGRALKE RINE				
RIMSKI BOG LJUBEZNI				PEVKA FITZGERALD IGRALKA EKBERG				VARNOSTNI SVET	RADIJ ZACETEK DIRKE	PREKOP			
NEKDANJI PREDSEDNIK DRŽAVE MALI (MODIBO)					EMIL JANNINGS		NADOMESTI- TEV IGRALCA V PREDSTAVI KMEČKA ORODJA						
DANSKI OTOK (IZ ČRK: SELAN)					RAZPORDI- TEV NITI V BLAGU KONJSKI TEK								
KINEMATO- GRAF NA PROSTEM (DVE BESEDI)								STRIPOVSKI JUNAK FORD TONE NOVAK					
FRANCOSKA LAHKO- ŽIVKA						ZABAVNA UMETNOST, POPEVKAR- STVO ITD.							
SLADEK JUŽNI SADEŽ ZNAČILNE OBLIKE						POGOSTO IME HOTELOV IN ZABAVIŠČ							

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Kf5, Kb4; 2: Kxe4, Kxa4; 3: Kd5, Kb5; 4: Kd6, črni
preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Frančiča Meseno spoznanje, Novi svet, zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne križanke, ki so: Miha Kular iz Zagradca, Henrik Razpotnik iz Kresnic, Jana Pristavec iz Preserij in Danila Žlender iz Ljubljane.

Imamo novog momka u firmi

novi proletariat

txt: XPOMI

ris: peter poljanski

2019

po struci električar

ali kako ništa nije naučio u školi

kad se desi neki kvar

...šta?

kuca na JouTube-u

...aha...

i gleda šta treba raditi

jutjuber

jutjuber

jutjuber

jutjuber

jutjuber

svi ga zovu jutjuber

Št. 163

**DECEMBER
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

